Narkoz yerine hipnoz

Hipnoz denince insanın uyutulması ve kendini bırakması akla geliyor. Oysa, bilinçli hipnoz farklı. Bunda bilinen uyku hali yok. Zihin çalışıyor... Bu yöntemle narkozsuz ameliyatlar gerçekleştiriliyor.. Nuri Özerkan, İst daki Bilinçli Hipn incelemeler yaptı aşağıdaki yazıyı k

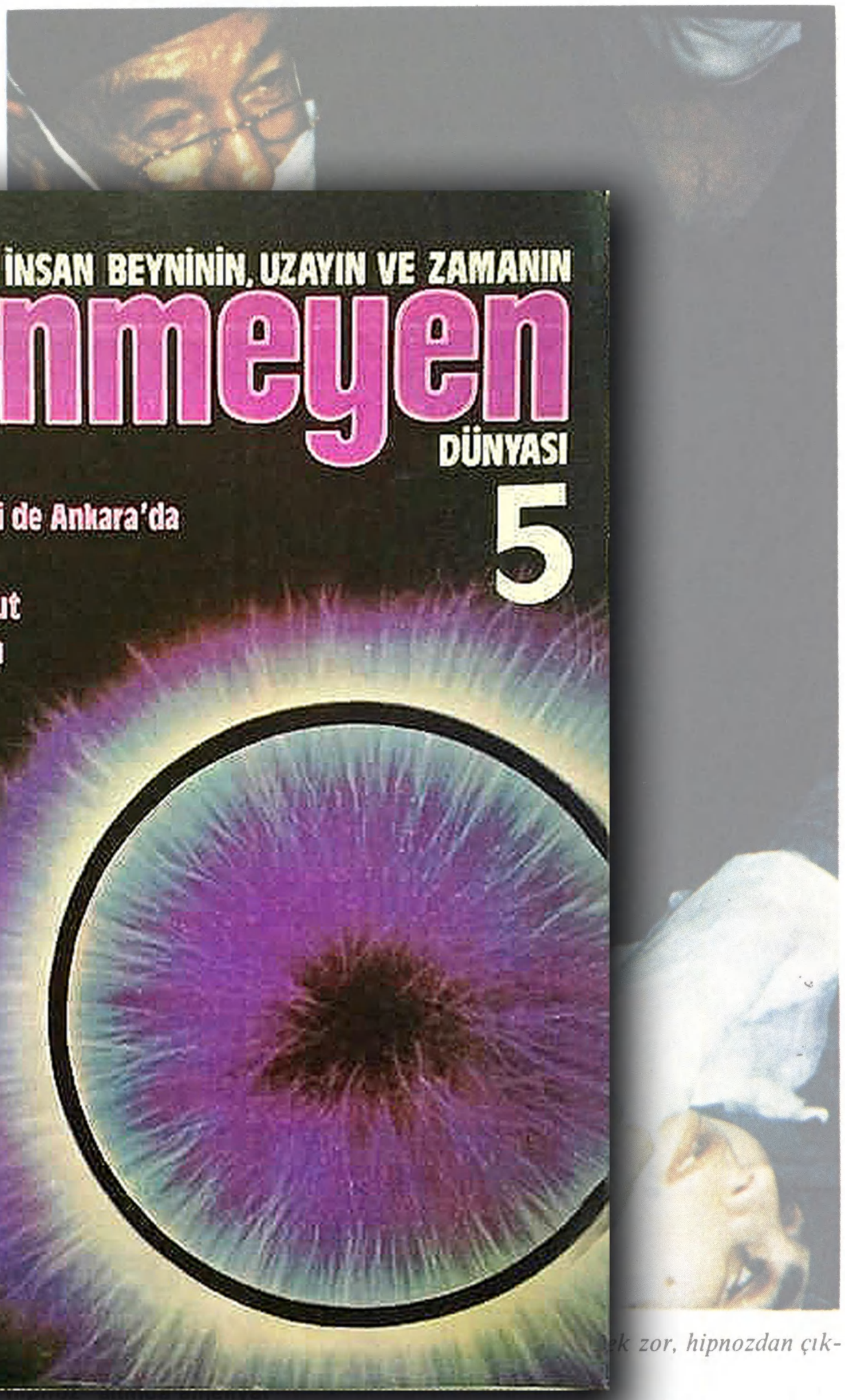

BİLİNÇLİ HİPNOZ u
lanamıyor. Birçok ha
tedavi ediliyor. Ayrıca
yöntemle ruhsal sağlığı
hipnoz normal uyku
çalıştığı, bilincin y
durumdur.

Bunda kişi, ancak
alabilir.

Nasıl uygulanır?

Hipnoz altına alınacak
tuğa oturtulur. Hipno
hastanın karşısında du
alnını ve başının üstü
içine bakar. Rahat ve
kapayarak, uyumasını
hastanın başından çeke
leri vermeye başlar...

Bilinç tamamen yeri

Bilinçli hipnozun daha
noz biçimlerinden çok
Bunda, tedavi gören,
mış olan hastanın bilin

Hasta, ancak kend
verilen telkini kabul ed

Duyuyor ve konuşuy

Bilinçli hipnozdaki uy
değildir. Yatarak olma
rak, hatta ayakta da o

Hasta, uyku sır
gürültü ve konuşmala
lursa, cevap verir. Bas
çözümler.

Oysa, normal uykudaki insan konuşamaz. Ona bir şey sorulursa cevap veremez. Eğer cevap verecek durumdaysa, uyanmış demektir...

Hipnozdan çıkış

Bilinçli hipnoz altına alınan kişi, kolaylıkla hipnozdan çıkar. Uyuyup da uyanamayacak diye bir şey yoktur. Bu konuda çok yaygın bir söz vardır:

ediyor.

...ek zor, hipnozdan çık-

Herkese uygulanabilir mi?

Bilinçli hipnoz, ancak inanan ve arzu eden insanlara uygulanabilir. Bunu istemeyen hiç kimse, bilinçli hipnoz yöntemiyle uyutulamaz.

Ayrıca, küçük çocuklara ve ileri yaşlardaki insanlara da bilinçli hipnoz uygulanamıyor.

Türkiye'deki ilk uygulama

Türkiye'de bilinçli hipnozu ilk uygulayan,

Narkoz yerine hipnoz

Hipnoz denince insanın uyutulması ve kendini bırakması akla geliyor. Oysa, bilinçli hipnoz farklı. Bunda bilinen uyku hali yok. Zihin çalışıyor... Bu yöntemle narkozsuz ameliyatlar gerçekleştiriliyor... Dr. Kemal Nuri Özerkan, İstanbul Pangaltı' daki Bilinçli Hipnoz Merkezi'nde incelemeler yaptıktan sonra aşağıdaki yazıyı kaleme aldı.

Operatör Dr. Hüsnü İsmet Öztürk bir hastasını "bilinçli hipnoz" altında ameliyat ediyor.

BİLİNÇLİ HİPNOZ uygulanıyor ama açıklanamıyor. Birçok hastalık, bu yöntemle tedavi ediliyor. Ayrıca yine birçok insan, bu yöntemle ruhsal sağlığına kavuşuyor. Bilinçli hipnoz normal uyku hali değildir. Zihnin çalıştığı, bilincin yerinde olduğu bir durumdur.

Bunda kişi, ancak kendi isteğiyle telkin alabilir.

Nasıl uygulanır?

Hipnoz altına alınacak hasta, önce bir koltuğa oturtulur. Hipnozu uygulayacak kişi, hastanın karşısında durur. Sol eliyle hastanın alnını ve başının üstünü tutar. Gözlerinin içine bakar. Rahat ve huzur içinde gözlerini kapayarak, uyumasını telkin eder. Sonra elini hastanın başından çeker. Ona istediği telkinleri vermeye başlar...

Bilinç tamamen yerinde

Bilinçli hipnozun daha önceden bilinen hipnoz biçimlerinden çok önemli bir farkı vardır. Bunda, tedavi gören, yani telkin altına alınmış olan hastanın bilinci yerindedir.

Hasta, ancak kendi isteği doğrultusunda verilen telkini kabul eder ve yerine getirir.

Duyuyor ve konuşuyor

Bilinçli hipnozdaki uyku hali, bilinen uyku değildir. Yatarak olması şart değildir. Otururak, hatta ayakta da olabilir.

Hasta, uyku sırasında çevresindeki gürültü ve konuşmaları duyar. Soru sorulursa, cevap verir. Basit matematik işlemleri çözümler.

Oysa, normal uykudaki insan konuşamaz. Ona bir şey sorulursa cevap veremez. Eğer cevap verecek durumdaysa, uyanmış demektir...

Hipnozdan çıkış

Bilinçli hipnoz altına alınan kişi, kolaylıkla hipnozdan çıkar. Uyuyup da uyanamayacak diye bir şey yoktur. Bu konuda çok yaygın bir söz vardır:

"Hipnoz altına girmek zor, hipnozdan çıkmak kolaydır."

Herkese uygulanabilir mi?

Bilinçli hipnoz, ancak inanan ve arzu eden insanlara uygulanabilir. Bunu istemeyen hiç kimse, bilinçli hipnoz yöntemiyle uyutulamaz.

Ayrıca, küçük çocuklara ve ileri yaşlardaki insanlara da bilinçli hipnoz uygulanamıyor.

Türkiye'deki ilk uygulama

Türkiye'de bilinçli hipnozu ilk uygulayan,

Operatör Dr. **Hüsnü İsmet Öztürk**'tür. Dr. Öztürk, dünyada kullanılan hipnoz tekniklerini uzun süre inceledi ve bilinçli hipnozun Türk halkının yapısına en uygun yöntem olduğu düşüncesine vardı.

Geliştirdiği ve uyguladığı yönteme **Gözle tespit-Sözle telkin** adını verdi. Bunda hipnozu uygulayan kişi, sol elinin başparmağını hastanın alnının ortasına yerleştiriyor. Sağ elinin işaretparmağıyla da hastanın çenesini doğrultuyor. Sonra hastanın gözlerinin içine bakarak ona telkinini yapıyor.

Dr. Öztürk'ün 1979 yılında ölümüyle ondan boşalan yere, yeğeni Diş Doktoru **Ali Eşref Müezzinoğlu** geçti. Pangaltı'daki Hüsnü Öztürk Bilinçli Hipnoz Merkezi'nin başkanı oldu.

Bu merkeze başvuran hastalarla önce bir ön görüşme yapılıyor. Eğer hasta, hipnozla tedavi edilmeye uygunsa mayalama adı verilen toplu seanslara alınıyor.

Üç önemli soru

Mayalama seansı, hastayı hipnoza hazırlama, ısındırma anlamına geliyor. Bu seansa hipnozla tedavi olmak isteyenler alınıyor. Onlara önce hipnozun tarihinden söz ediliyor. Hipnozla ilgili soruları cevaplandırılıyor. Hipnozla yapılan ameliyatların filmleri gösteriliyor. Sonunda şu üç soru soruluyor:

Op. Dr. Hüsnü İsmet Öztürk, "bilinçli hipnoz" yoluyla gerçekleştirdiği bir guatr ameliyatı sırasında (üstte).

Dr. Öztürk (sağdan 1.), asistanı Dr. Müezzinoğlu (sağdan 2.) ile birlikte "bilinçli hipnoz" yoluyla yapılan bir başka ameliyatta (altta).

1- Hipnoza inandınız mı?
2- Size hipnoz uygulayacak hekime güveniyor musunuz?
3- Hastalığınızı hipnozla tedavi ettirmek istiyor musunuz?

Toplu seans

Bu üç soruya da "evet" diye cevap verenler, eğer isterlerse toplu bir seansa alınıyorlar. Bu seansta Dr. Müezzinoğlu, onlara şöyle hitap ediyor:

"Huzur içinde uyuyun... Güçlü, neşeli ve sağlıklı olarak uyuyun... Derin derin uyuyun... İnanca kavuşarak uyuyun..."

Yapılan telkin etkisini gösterince salonu dolduran kişiler, derin bir uykuya dalıyorlar. Doktor telkine devam ediyor:

"Benimle beraber, hep birlikte tekrar edin. Huzur içindeyim... Neşeliyim... Sağlıklıyım. Güçlüyüm... İnançlıyım... Tüm şikâyetlerim geçti... Şifa buldum... Huzura ve sağlığa kavuştum... Mutlu oldum... Mutlu oldum... Mutlu oldum..."

Sonunda salondaki sessizliği, Dr. Müezzinoğlu'nun sesi bozuyor:

"Şimdi hep beraber, sağlıklı, hiç yorgunluk hissetmeden, hatta günün yorgunluğunu da atmış bir durumda, gayet dinç olarak gözlerinizi açın."

Bunun üzerine, çeşitli yaştaki konuklar, sözleşmişcesine bir anda gözlerini açıyorlar.

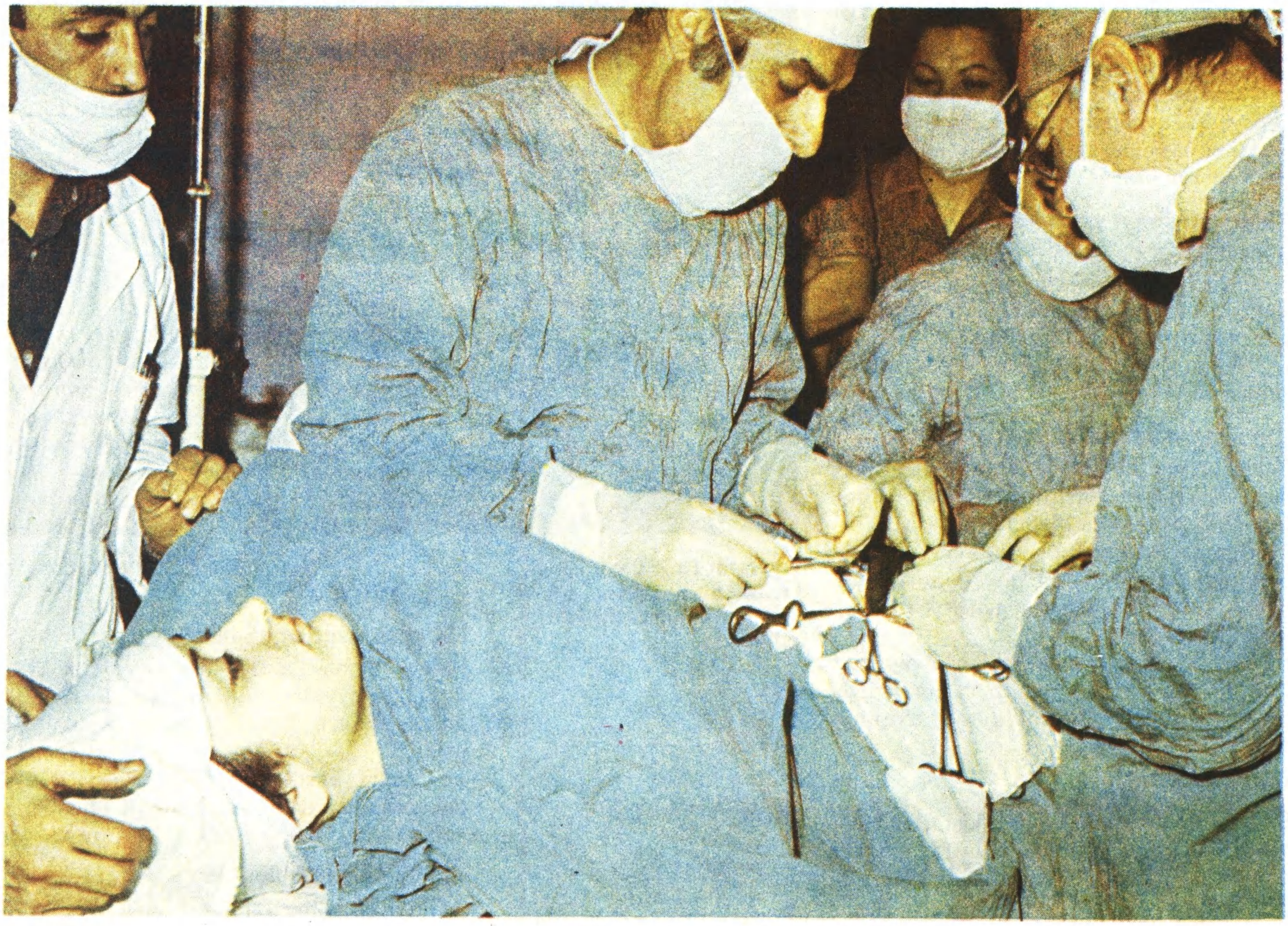

Mayalama seansının uygulama bölümü başarıyla tamamlanmıştır.

Bazen seansa katılanların sayısı 60'ı geçiyor. Sonuçta herkes bilinçli hipnoza doğru küçük bir adım atmış bulunuyor. Ama bilinmez, belki de bu alan, insanın bilinmeyen özelliklerini ortaya çıkaracak büyük bir alandır.

Bilinçli hipnozu yaşayanlar anlatıyor

Arzu Tolga (28 yaşında, santral memuresi):

"Dişçiden çok korkuyordum. Bırakın iğneyi, ağzıma diş aleti girse, bir bulantı başlıyor, ardından kusuyordum.

Eşimden ayrılmıştım. Bir çocuğum vardı ve en küçük bir olayda bile ona karşı fazla anlayışlı davranmıyordum. Oldukça sinirliydim. Günde iki pakete yakın sigara içiyordum. Belirli günlerim çok sancılı geçiyordu. Taşıtlarda bulantı peşimi bırakmıyordu.

Sonunda bir arkadaşımın tavsiyesine uyarak, ailemin karşı çıkmasına rağmen, 1 yıl önce bilinçli hipnoz tedavisine başladım.

Bilinçli Hipnoz Merkezi'nde Diş Doktoru Ali Eşref Müezzinoğlu ile kısa bir ön görüşme yaptık. Ardından iki kez mayalanma seansına katıldım. Sigara içmeyeceğime, çocuğuma daha sevecen olacağıma, bulantımın geçeceğine ve belirli günlerimin sancısız geçeceğine ilişkin telkinleri aldım.

İnanın, mucizevi bir şekilde teker teker dertlerimden kurtulmaya başladım. Artık sigara bana hiçbir tat vermiyordu. Çocuğumun yaramazlıklarını hoş görmeye başlamıştım. Sancılarım geçmişti. Bulantımın geçmesi bir yana, dişlerimi tedavi ettirdim. Hipnozla iki dolgu ve bir diş çekimi yaptırdım. Verilen telkin uyarınca, diş çekiminden sonra kanama olmadı. Bir saat sonra çay içtim. Arkasından yemek yedim. Hiçbir rahatsızlık hissetmedim..."

Gülsevin Taşpınar (33 yaşında, teleks operatörü):

"Benim hipnozla tanışmam, üniversite yıllarına dayanıyor. Genelde çok heyecanlı bir tipim. Fakültede yazılılar yanında sözlü sınavı da oluyorduk. Hiç unutmam, bir hocamız vardı. Titiz, alaycı, karşısındakini küçümseyen biriydi. Onun sözlü sınavlarında elim ayağım titriyordu.

Bu sırada Opr. Dr. Hüsnü Öztürk'ün adını duydum ve hemen başvurdum. Önce genel muayenem yapıldı. Organik bir rahatsızlığımın olmadığı anlaşıldı. Sonra Hüsnü Beyin muayenehanesinde mayalanma seanslarına katıldım. Dr. Hüsnü Bey, 'Heyecanlanmayacaksın, sözlü sınavında eğlenceye gider gibi rahat olacaksın' diye telkinde bulundu. Gerçekten de o heyecanlı kişi gitmiş, yerine son derece rahat biri gelmişti. Artık sözlü sınavlarda hiç güçlük çekmiyordum. Kendime güvenim gelmişti.

Bunun yanında iştahsızlık, bulantı, hemoroit ve sinirsel kolit gibi birçok şikâyetlerden, hipnozla tedavi edildi. Beni tüm rahatsızlıklarımdan kurtaran hipnoza çok şey borçluyum."

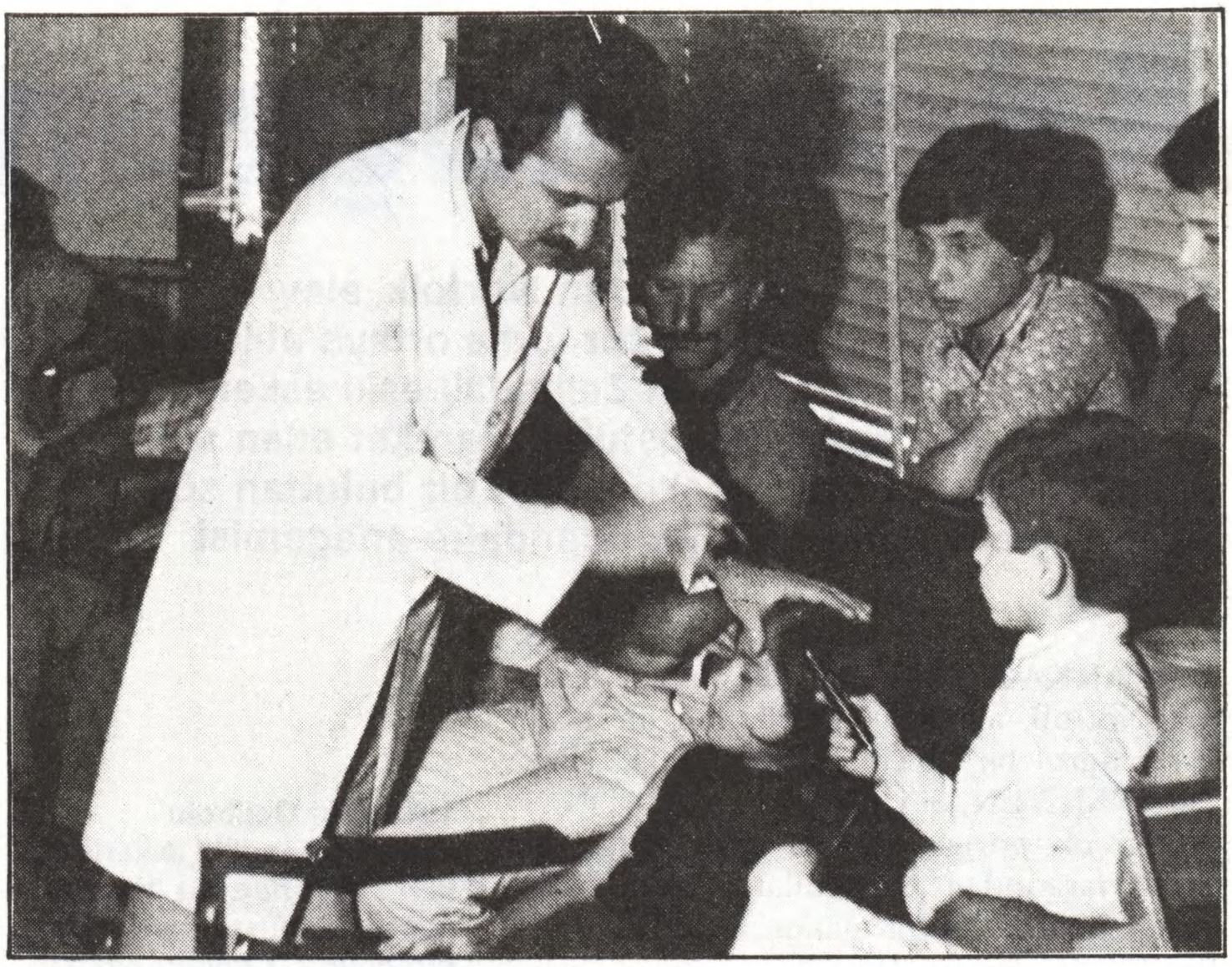

Dr. Ali Eşref Müezzinoğlu, çocuklara bilinçli hipnoz tedavi uygulama denemelerinde (üstte).

Hipnozla tedavi görenlerden Arzu Tolga (üstte), Gülsevin Taşpınar (altta).

Nurdoğan Yılmazer (46 yaşında, Mudanyalı, ev hanımı):

"Göbeğimin altında ceviz büyüklüğünde bir kist vardı. Ameliyat korkusundan dolayı, aldırmayı düşünemiyordum. Zaten vücudum narkozu kabul etmiyordu.

Opr. Dr. Hüsnü İsmet Öztürk yirmi yıllık baba dostumuzdu. Bilinçli hipnoz hakkında bilgim vardı. Mayalanma seanslarına katıldığım halde, hipnozla ameliyata cesaret edemiyordum. Bir gün, hipnozla yapılacak bir ameliyatı izlemeye gittim. Bademcik ameliyatıydı.

Hazırlıklar yapılırken doktor arkadaşlar şaka yollu 'seni de ameliyat edelim' dediler. Ciddiye almadığım için 'olur' dedim. Şaka derken, Diş Doktoru Ali Eşref Müezzinoğlu yanıma geldi ve 'Hiç ağrı duymayacaksın' diye telkin vermeye başladı. Hipnoza girmiştim. Her şeyi duyduğum ve gördüğüm halde gariptir, en ufak bir ağrı ve sızı duymuyordum.

Opr. Dr. **Özer Ozan***'ın gerçekleştirdiği ameliyat sonrasında da ağrım olmadı. Daha sonra Ali Eşref Bey, üç köklü azıdişimi yine bilinçli hipnoz yöntemiyle çekti. Verdiği telkine uygun olarak acı duymadığım gibi, sonrasında da fazla kanama olmadı."*

Bilinçli hipnozun önemi

Bilinçli hipnozla, sadece narkozdan zarar görenlerin ameliyat edilmeleri gerçekleşmiş olmuyor! Aynı zamanda insanların korkmadan, kendi güçlerine dayanarak ve doktorlarla tam bir uyum içinde tedavi edilmeleri söz konusu.

Bunun gerçekleşmesi ile insanoğlu, bilinmeyen bir gücüne daha sahip çıkacağa benziyor...

Adam kaçıran bulut

Çanakkale Savaşı'nda kaybolan Norfolk alayı askerleri ile ilgili çok ilginç bir iddia ortaya atıldı. Olayın görgü tanığı üç Yeni Zelandalı eski asker, savaştan 50 yıl sonra konuştular. Hareket eden ve askerleri alıp götüren koskocaman bir buluttan söz ettiler... Yoksa bu bulut, bir uçandaire anagemisi miydi?..

ÇANAKKALE SAVAŞI'nda İngiliz Kraliyet Norfolk alayının askerlerinin bir kısmı esrarengiz bir biçimde kayboldu (Bak. BİLİNMEYEN, Sayfa 84).

Birçok görgü tanığına göre, onlar bir bulut tarafından kaçırıldılar. Fakat yetkili makamları, bu olaya inandıramadılar...

Dosya bir türlü kapanmadı

Çanakkale Savaşı insanlık tarihinin kaydettiği en büyük savaşlardan birisidir. 8,5 ay boyunca Boğaz'ın iki yakası âdeta bir yeryüzü cehennemiydi. Yarım milyondan fazla asker telef oldu.

Sadece İngiliz ordusunun kaybı 34.000 askerdi. Bugün bunların 27.000'inin mezarı vardır. Yani kaybolan İngiliz askerinin sayısı 7.000'dir.

Fakat nedense 70 yıl boyunca bunların hepsi değil, 267'si özellikle arandı durdu...

50 yıl sonra yapılan açıklama

Çanakkale Savaşı'nın bitmesinden 50 yıl sonra olayın görgü tanıklarından üç Yeni Zelandalı asker ortaya çıktılar. Aşağıdaki açıklamayı yaptılar:

"12 Ağustos 1915.

Aşağıda geçenler bu tarihte meydana gelmiş garip olayların bir dökümüdür. Bu olay savaşın en şiddetli ve son anlarında, gün ışığında Anzak Suvla Koyu 60. tepede meydana geldi.

Gün ağarırken gök berraktı. Görünürde 6 veya 8 tane, hepsi birbirinin eşi olan, ekmek somunu biçimindeki bulut, 60. tepenin üzerinde yayılmış duruyordu.

O sırada saatte 6 veya 8 kilometrelik bir hızla güneyden esen meltem olmasına rağmen, bu bulutların ne biçimleri ne de yerleri değişmiyordu. Meltemin etkisiyle kayıp gitmediler. Bunlar bulunduğumuz yere göre 60 derecelik bir yükseklikte asılı duruyorlardı ki, bu da tepenin 150 metre üstünde olduklarını gösterir.

Bulut kümesinin tam altına gelen yerde, toprağın üstünde duran aynı biçimde bir bulut daha vardı. Yaklaşık 250 metre uzunluğunda, 65 metre yüksekliğinde ve 60 metre genişliğindeydi. Bu bulut oldukça yoğundu, yapısı katı maddeymiş gibiydi ve İngilizlerin bulunduğu savaş yerine 900-1100 metre uzaklıktaydı.

Bütün bunları Yeni Zelanda Kıtası'nın 1. Sahra birliğine bağlı 3. bölükteki 22 asker gördü. Aralarında biz de vardık. İçinde bulunduğumuz siperden güneybatı doğrultusunda 1350 metre ötede yere inmiş olan bulut duru-

1915'deki Gelibolu savaşında İngiliz askerleri ileri atılıyorlar. Bu askerler alelacele oluşturulan deniz birliğinin bir bölümüydüler. Yani, kısaca denizciydiler. Kara çarpışması için yeterli bir eğitimleri yoktu. Gelibolu'ya çıkarılan diğer askerler de aynı şekilde yetersiz bir eğitimden gelmişlerdi. Örneğin, Norfolklular, acemi askerlerden ve "tatil günü askeri" denilen bölgesel savunma kuvvetlerinden meydana gelmişlerdi. Gelibolu'daki şartlarla karşılaştıklarında, acı bir darbeyle yıkılıp, çoğu hayatlarını kaybettiler.

yordu. Bulunduğumuz yer 60. tepeye göre 90 metre daha yukarıda olduğundan üstten görebiliyorduk. Bu bulut daha sonra Kayacık Dere denilen kuru bir derenin yatağına doğru ilerlediğinde, onun daha önce durduğu zemini bütünüyle görebildik. Bu bulut, diğerleri gibi açık gri renkteydi.

Daha sonra 4. Norfolk taburunun bu kuru dere yatağından harekete geçerek 60. tepeye doğru uygun adım yürüyüşe geçtiğini fark ettik. Buluta vardıklarında, hiç çekinmeden dosdoğru içine girdiler. Ama, tekrar içinden çıkıp 60. tepede savaşa katılan hiç kimse olmadı...

Bir saat sonra, askerlerin sonuncusu da görünmez olunca, bulut sanki yükünü almışçasına yerden yükseldi. Herhangi bir bulut gibi, yukarıda duran diğerlerine ulaşıncaya kadar yavaş yavaş havalandı. Bulutlara tekrar baktığımızda, aynı kabuğun içindeki bezelyeler gibi görünüyorlardı.

Bu ana kadar yukarıdaki bulutlar yerlerinde duruyorlardı. Yerdeki bulut yükselip aynı hizaya gelir gelmez, birden kuzeye doğru uzaklaşmaya başladılar. Trakya (Bulgaristan) istikametine doğru gittiler. Üç çeyrek saat içinde de gözden kayboldular.

Savaş sonunda bu tabur kayıp veya yok edilmiş sayıldı. 1918 yılında Türkiye işgal edildiğinde, İngiltere'nin Türkiye'den ilk talebi de bu taburun iadesi olmuştu. Türkiye de, böyle bir taburun ne esir alındığını, ne de bunlarla karşılaşılmış olduğunu söyledi. Varlığını bile bilmiyorlardı...

Anzak çıkarmasının 50. yılında, geç de olsa, aşağıda imzası olan bizler, anlattığımız bu olayın kelimesi kelimesine doğru olduğunu beyan ederiz."

İmzaları bulunan tanıklar:

İstihkâm eri 4/165 künyeli
F. Reichardt, Matata, Bay Of Plenty.
İstihkâm eri 13/416 künyeli
R. Nevnes, 157 King Street, Cambridge.
J.L. Newman, 75 Freyberg Street,
Octumoctai, Tauranga.

Mevsimsiz ortaya çıkan sis (!)

Reichardt ve arkadaşlarının verdikleri ifadede bir de ek bölüm var. Çanakkale Savaşı'yla ilgili resmi bir tarihçeden alınmış. Bu tarihçede 4. Norfolk taburunun kayboluşuyla ilgili olarak şunlar yazılı:

"Mevsimsiz ortaya çıkan bir sis tarafından bu askerlerin hepsi yutuldu. Bu sis güneş ışınla-

Gelibolu savaşından kalan bir gaddarlık hatırası. Müttefiklerin Çanakkale Boğazı'nı işgalinden 50 yıl sonra Ege Denizi'nin sularında yıkanan bir insan çene kemiği (sağda).

İngiliz Milletler Topluluğu Savaş Kurbanları Komisyonu'nun Gelibolu Yarımadası'nda ölenlere ait olduğunu söylediği 31 mezarlıktan birinde Türk işçileri mezarlara bakıyorlar (solda).

Bir saldırıdan sonra yürüyen yaralılar ve ölü taşıyan sedyelerle dolmuş, eğri büğrü bir siper Altta). Açıkta demirlemiş hastane gemilerine taşınıncaya kadar yaralılara kıyıda, gerekli ön tedavi yapılıyordu. Yine de, sıcak, toz ve her yerde biten "ceset sinekleri" ateşli bulaşıcı hastalıkları artırıyordu. Böylece, yaralıların binlercesi ölüp gitti (altta).

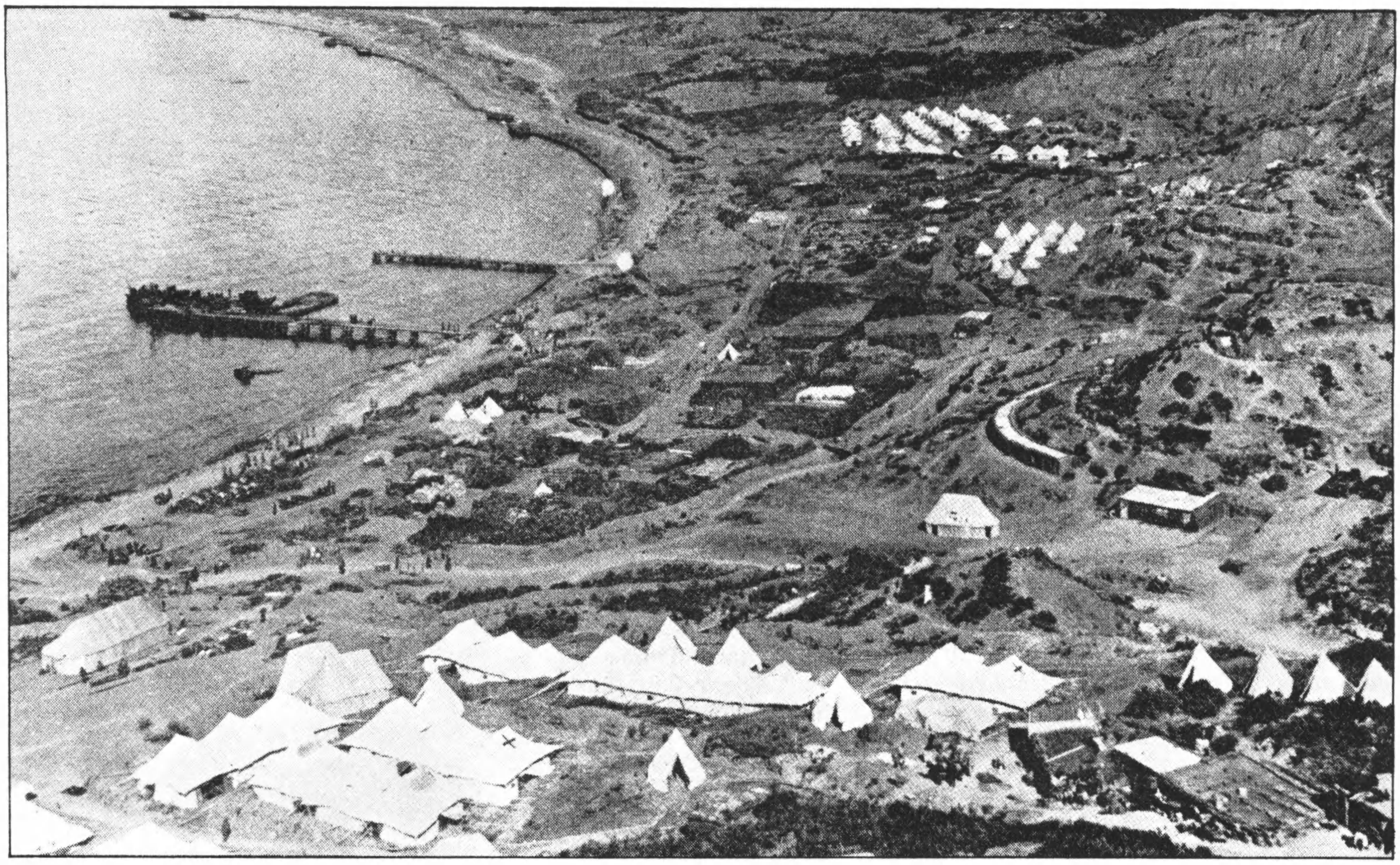

rını çok güçlü bir biçimde yansıtıyordu. Topçulara hedef gösteren askerlerin gözleri kamaştı. Hedef bilgisi gelmediği için top ateşi bir süre kesildi. 250 askeri daha sonra ne gören, ne de duyan oldu..."

Gelibolu'da Walkers Ridge denilen yerdeki Müttefik karargâhının uzaktan görünüşü. Yeterince örgütlenmiş gibi görünmesine rağmen, gerçek oldukça farklıydı. Zaten hastalık yüzünden bitkin düşmüş olan askerlere bu çadırlar bunaltıcı sıcağa karşı yeterli bir sığınak olamıyordu.

Neden daha önce açıklamadılar?

Yeni Zelandalı üç askerin yaptığı açıklama büyük olay oldu. Herkes şu soruyu sordu: *"Neden daha önce açıklamadılar?"* Belki de alaya alınmaktan korkmuşlardı. Onların anlattığı her şey incelendi. Özellikle bu üç askerin lideri durumunda olan Reichardt'ın geçmişi araştırıldı. O gerçekten 8 Ekim 1914 günü Yeni Zelanda keşif kuvvetiyle birlikte İngiliz bölüğüne girmiş bir denizciydi. Görevi çarkçılıktı. Sahra birliği birinci tabur, üçüncü bölükteki askeri olarak 12 Nisan 1915'te Gelibolu'ya sevk edilmişti.

Buluta binip gitmek ne demek?..

Bir buluta binip kaybolduğu iddia edilen askerlerin ne oldukları her zaman merak konusu olmuştur.

"Bir buluta binip gitmek de ne demek?.." Yıllar boyu buna inanılmadı. Fakat görgü tanıkları ifadelerinden vazgeçmediler.

Eğer askerlerin binip gittikleri bir uçandaire ise, soru, sadece kaybolan 267 asker olmaktan çıkıyordu...

Uçandaire hem de 1915 yılında...

Bugün uçandaire olayları hakkında birçok kişi şöyle diyor:

"Evet, uçandaireler vardır. Fakat bunlar başka gezegenlerden gelen uzay araçları değildir. Bu Dünya'nın bir yerlerinden ortaya çıkıyorlar. Onları uzay çalışması yapan iki süper devlet yapıyor..."

Oysa 1915 yılında dünyada ne uzay çalışması, ne de süper devletler vardı...

Uçandaire anagemisi mi?

Çanakkale'de askerleri alıp gittiği söylenen bulutun bir uçandaire anagemisi olduğu ileri sürüldü. Eğer gerçekten bu bulut bir uçandaire ise küçücük bir araca bu kadar kişinin sığması imkânsızdı. Uçandaire konusunu araştıranlar bilirler ki, bir de büyük anagemilerin sözü edilir. Bunların yeryüzünden anlaşılmasın diye, etraflarında manyetik bir alan yarattıkları, sonuçta beyaz bir buluta benzedikleri iddia edilir (Bak. BİLİNMEYEN, sayfa 103). Çanakkale'deki olayı bu biçimde yorumlayanlar da var. Fakat ortada görgü tanıklarının anlattıklarından başka hiçbir kanıt yok...

Çanakkale geçilmez

Kaybolan askerlerin hikâyesi böyle...

Anlatılanlar doğru mu? Gerçekte askerleri alıp giden bir bulut var mıydı? Bu soruların cevaplarını bilmiyoruz...

Bildiğimiz tek gerçek şu ki, Çanakkale geçilemedi.

Bu haksız ve insafsız hücum karşısında da başta Anafartalar kahramanı **Mustafa Kemal** olmak üzere, Türk ordusu, unutulmayacak askeri başarılarından birini daha kazandı.

"Yalnız değiliz"

Radar + Görüntü Atlantik Okyanusu, 29 Haziran 1954.

KAPTAN PİLOT **James Howard**, mürettebat ve yolcuların büyük bir bölümü bu olaya tanık oldular. BOAC uçağı **Centaurus,** 29 Haziran 1854'te Idlewild-New York'tan Atlantik'e geçerek Londra'ya gitmek üzere havalandı.

Uçak kuzeydoğu rotasında ilerliyordu. Birden yer kontrol, uçağı telsizle aradı. Pozisyonlarını korumaları ve daha ileriye gitmemeleri isteniyordu. Bu emir olağanüstü durumlarda verilirdi. Uçak yarım saat kadar yörede daireler çizerek uçtu. Sonra kontrol merkezini arayarak yakıtının azaldığını ve yoluna devam edemeyecekse geriye dönmek zorunda olduğunu bildirdi. Bir süre sonra yer kontrol, uçağın pilotuna rotasına dönmesi için izin verdi. Centaurus otomatik pilotta 6000 m. yükseklikte yoluna devam ediyordu. Aşağıda yoğun bulut kümeleri vardı. 20 dakikalık bir uçuştan sonra, uçağın sol tarafındaki bulutların arasından metalik görünümlü bir cisim çıktı. Bu büyük cismin etrafında 6 tane daha küçük cisim vardı. Sanki muazzam bir uçak gemisi ve etrafında onu korumak için 6 muhripten oluşmuş bir filo gibiydiler.

Bu garip cisimler durmadan biçim değiştiriyorlardı. Kaptan pilot gördüğü biçimleri hemen not defterine çizdi. Bu şekiller sırasıyla üçgen kanatlı bir jet uçağına, telefon ahizesine ve armuta benziyorlardı. Bir arı sürüsü nasıl uçarken biçimden biçime girerse, bu filo da aynı o şekilde biçim değiştiriyordu. Centaurus'dan uzaklıkları 6 km idi. Kaptan pilot yardımcılarına döndü. İki pilot da yerinden kalkmıştı. Pencereden onları seyrediyordu. Kaptan, kontrol merkezini aradı.

— *Yalnız değiliz!*

— *Biliyoruz.*

— *Nedir bu cisimler?*

— *Biz de bilmiyoruz, ama araştırmak için bir jet uçağı havalandırdık.*

— *İyi. Frekansını bana bildirin. Ona rotamızı bildireyim.*

Birkaç dakika sonra, kaptan pilot, jet uçağının pilotuyla ilişkiye geçti. Jet pilotu da radarında iki nokta görmüştü. Biri Centaurus, diğeri ise olasılıkla uçandaireydi. Sonra olağanüstü bir şey oldu. 6 küçük cisim bir dizi oluşturdular. Ana cismin bir ucundan içeri girerek kayboldular. Kocaman cisim gözden kayboldu. Tam o anda jetin pilotu kaptanı arayarak yabancı cismin radardan silindiğini bildirdi.

1953'ten beri pilotlar UFO'lar (uçandaire) hakkında halka bilgi sızdırmamak üzere uyarılmışlardı. Ancak Centaurus'da yolcuların çoğu olaya tanık olmuşlardı. Bu nedenle olay geniş bir şekilde basında yer aldı. Araştırmacılar şanslıydılar. Çünkü bu olay radar + gözlem kategorisine girmekteydi. Hatta bu durumda iki ayrı radar söz konusuydu (Kontrol merkezinin ve jet uçağının). Ayrıca deneyimli pilotların, mürettebatın ve 30 kadar yolcunun da tanıklığı vardı. Yolculardan yalnızca birinde fotoğraf makinesi vardı, ancak o da olay sırasında koltuğunda uyuyordu. Bu nedenle fotoğraf çekilemedi.

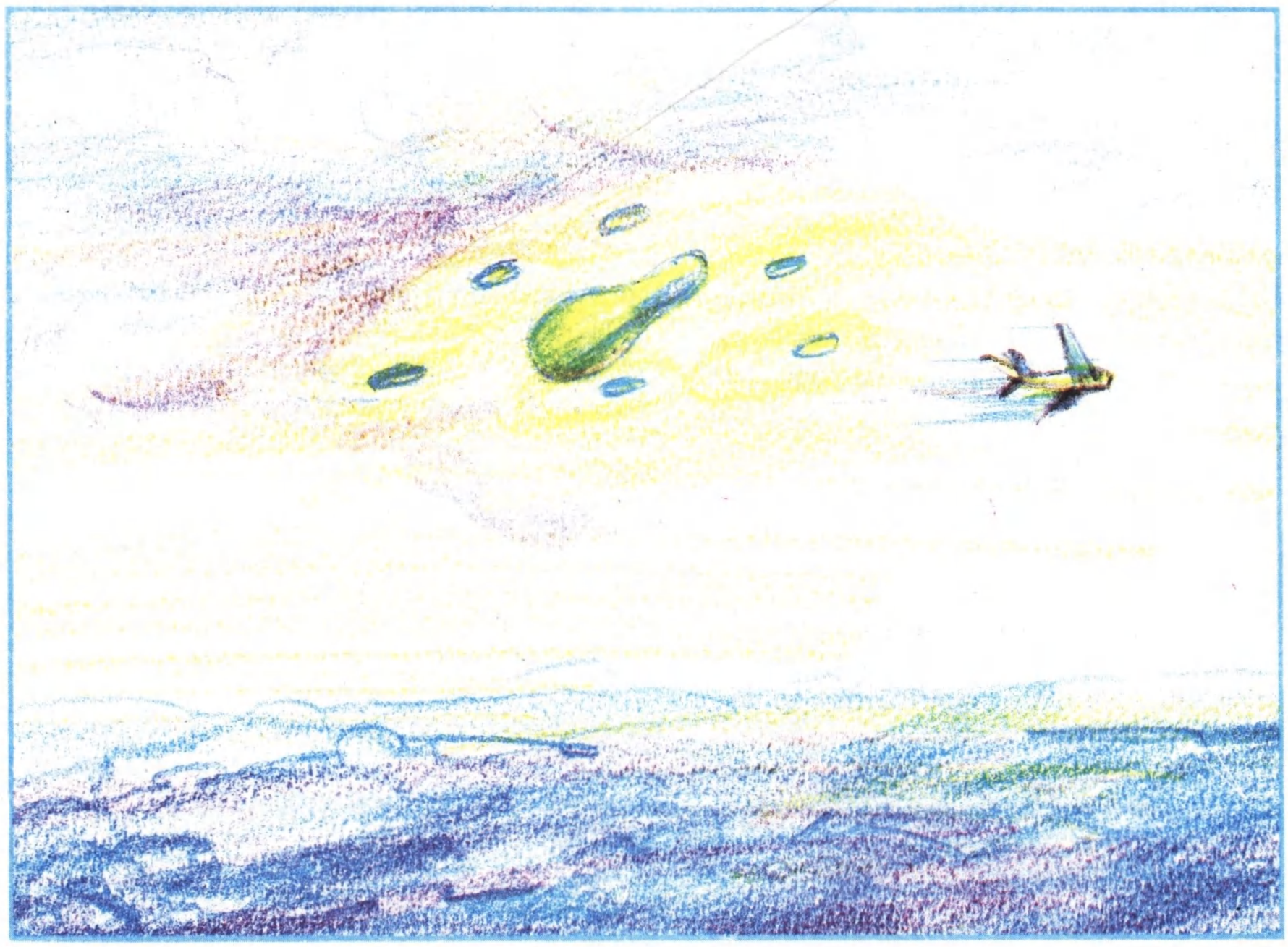

Kendiliğinden yanan insanlar (2)

Nasıl yanıyorlar...

Kendiliğinden yanma kadar dehşet verici bir ölüm biçimi herhalde yoktur... Çünkü, ateşin nereden ve nasıl geldiği bilinmiyor. Üstelik kurbanlar bir anda yanıp kül oluyorlar.

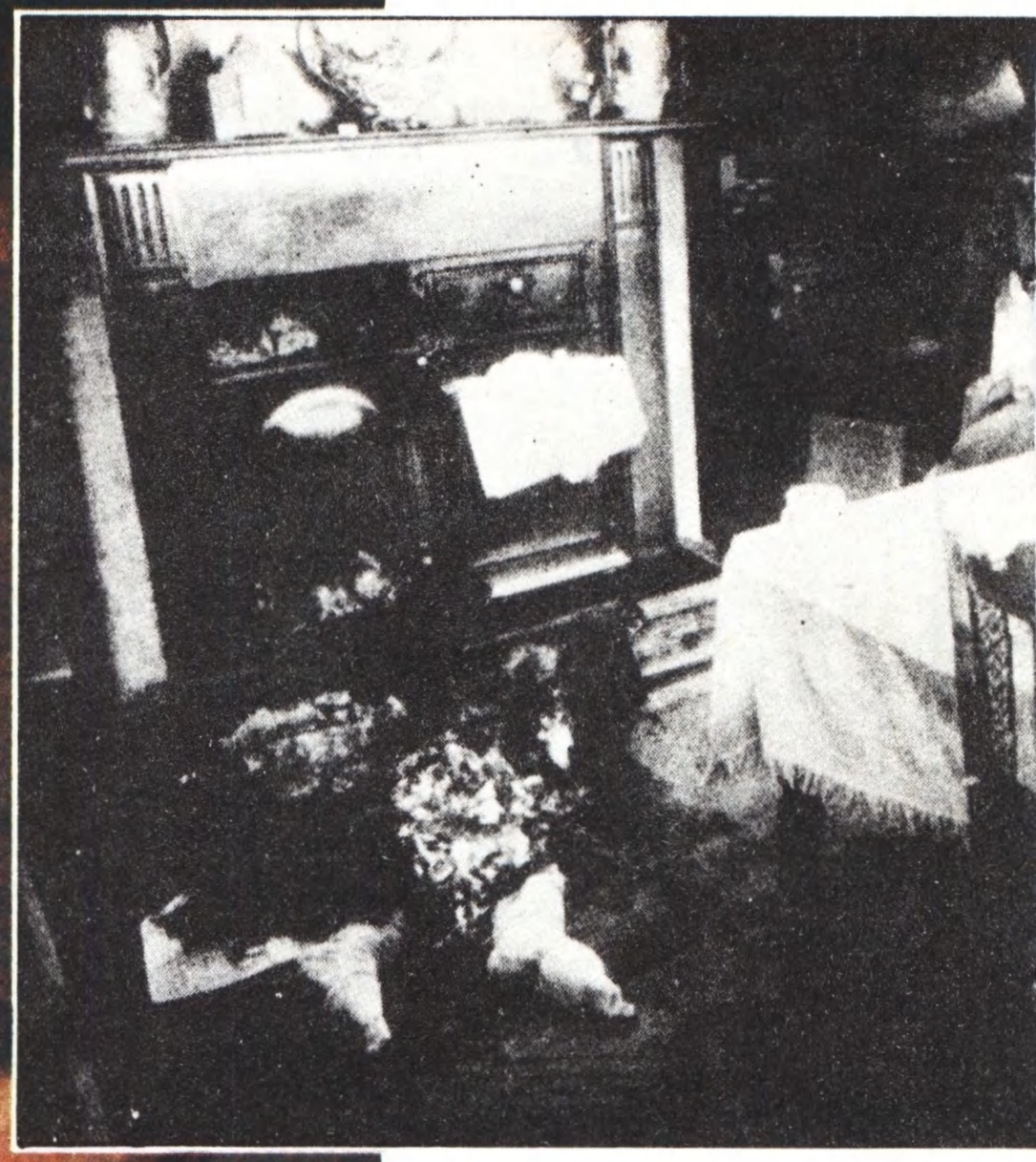

İnsanların kendiliğinden yanması göz açıp kapayana kadar olup bitmektedir. Kemiklerin bile yanmasına neden olacak kadar sıcaklık meydana gelmektedir. Oysa, ceset yakma yerlerinde saatlerce yakılan cesetler bile bu ölçüde yanmazlar. Yalnızca etler tutuşur, kemikler zarar görmeden kalır.

KENDİLİĞİNDEN yanma olaylarının 3 özelliği var. Birincisi, çok kısa bir zaman diliminde gerçekleşiyor. Çoğu zaman zavallı kurbanın yardım isteyecek vakti olmuyor.

İkincisi, olayların çoğu kesin olarak ölümle neticeleniyor. Ne yazık ki, yanmaya başlayıp da ölmeyen ve başından geçeni anlatan bir tek insan yok.

Bir üçüncü acı gerçek de şu: Çoğu zaman olayda ne oluyorsa oluyor, kendiliğinden yanma belası bir insanın başına ya yalnızken geliyor ya da birden fazla kişi varsa, hepsi birden yanıp ölüyorlar. Geriye hiçbir tanık kalmıyor...

Çoraplar yanmamıştı...

1841'de **British Medical Journal** dergisinde kendiliğinden yanma olayları üzerine bir yazı yayımlandı. Yazı, **Manchester Patoloji Derneği Üyesi Dr. F. S. Reynolds** tarafından kaleme alınmıştı.

Doktor, **kendiliğinden yanma** fikrine karşıydı. Yanmanın herhangi bir dış etkiyle meydana geldiğine inanıyordu. Fakat bu etkinin ne olduğunu ortaya çıkarmadığını da itiraf ediyordu.

Yazısında, tanık olduğu, 40 yaşlarındaki bir kadınla ilgili olayı anlatıyordu. Kadın, evinde ocağın yanında yerde yatarken bulunmuştu. Olay gece meydana gelmişti. Ama sabahleyin ceset hâlâ yanmaya devam etmişti. Bilim adamı kadının bacaklarının nasıl yandığını bir türlü anlayamamıştı. Bacakları, diz kapaklarından ayrılacak derecede yanarak kömürleşmişti. Ama çoraplarda en küçük bir yanık izi bile yoktu!..

Yardım isteyemeden yandılar...

Birden fazla insanın hayatını yitirdiği kendiliğinden yanma olaylarının en eskilerinden birinin geçtiği ülke de Amerika'dır. Yer, Illinois eyaletinde, Seneca kenti yakınındaki bir çiftliktir.

1885'in yılbaşı gecesi **Patrick Rooney,** karısı ve işçileri **John Larson** mutfakta oturup viski içtiler. Daha sonra Larson, üst kattaki odasına çıkıp yattı. Ertesi sabah kalktığında, başında bir ağırlık hissediyordu. Aşağıya inerek mutfağa girdi. Mutfakta her şeyin ince bir yağ tabakasıyla kaplı olduğunu gördü. Birden, Patrick Rooney'in yerde yattığını fark etti. Adam ölmüştü.

Hemen bir ata atladığı gibi, yakında oturan Patrick'in oğlu **John**'a haber vermeye gitti. İki adam derhal çiftliğe geldiler. Mutfakta, masanın yanında döşemede yanık bir delik gördüler.

Delikten aşağıya baktıklarında gördükleri manzara korkunçtu. Yerde yanık kemikler, kafatası kalıntısı ve küller vardı. Bunlar, Bayan Rooney'in cesedinden arta kalmıştı. Bu kez kurban sayısı ikiye çıkmıştı.

Yapılan adli soruşturma sonunda savcı, bir kaza raporu hazırladı. Bu raporda Bayan Rooney'in bir kaza ile yandığı ve Bay Rooney'in de onu kurtarmak isterken dumandan boğulduğu (!) yazılıydı.

Ceset koltukta oturuyordu...

Kendiliğinden yanma üzerine araştırma

Dr. Wilton Krogman, yanan insanlarla ilgili incelemeler yapan bir uzmandır. Mrs. Reeser'ın yanmış cesediyle karşılaşınca çok şaşırmıştı. Çünkü olayı bilinen teorilerin hiçbiriyle açıklayamamıştı.

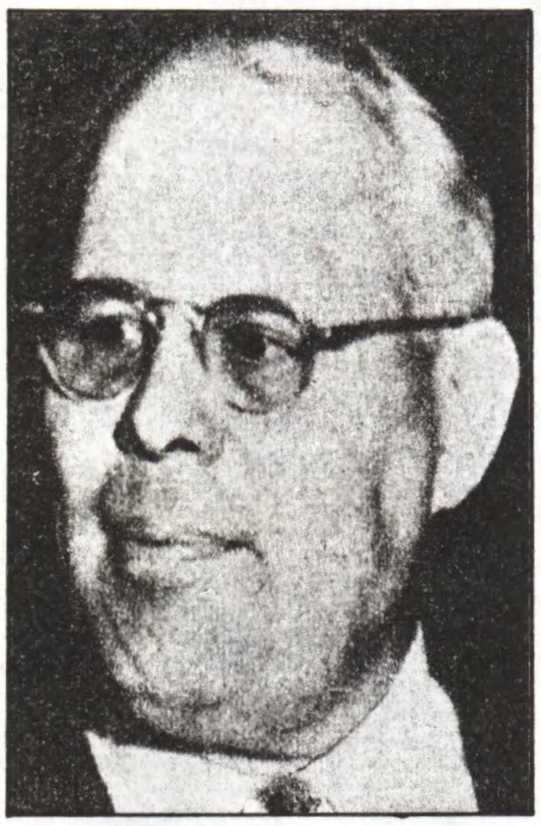

yapanlar, kitaplara geçen birçok olayın 20. yüzyıl başlarında olduğunu görürler.

17 Aralık 1904 tarihinde **Daily News** adlı İngiliz gazetesinde ilginç bir yanma olayı vardı.

Thomas Cochrane adlı bir kadın ölmüştü. Yanmış ceset yatak odasında bulunmuştu. Manzara korkunçtu. Kadın bu hale gelinceye kadar kimbilir nasıl ızdırap çekmişti.

Oysa komşuları onun ne yardım istediğini ne de çığlık attığını duymuşlardı. Ne evde, ne de ocakta ateş izi yoktu. Yanık ceset, koltukta oturur halde, yastık ve minderler arasında bulunmuştu...

Kemikler beyaz bir toz yığınıydı

Kendiliğinden yanma olayları incelendikçe çok ilginç bir durum ortaya çıkıyor: Yanma, çoğunlukla sınırlı bir alanda meydana geliyor. Yatağına uzanmış haldeyken yanan birinin yatak örtülerine hiçbir şey olmuyor.

Bazen, oturduğu yerde yananların sandalyesi incelendiğinde, ancak belli belirsiz yanık izlerine rastlanıyor. Elbiselerinde en küçük bir yanık izi taşımayan, ama bedeni kömür haline gelenler de var...

1905'te British Medical Journal dergisinde hareketli bir yaşamı olan yaşlı bir kadının ölümü şu cümlelerle anlatılıyordu: *"Resmi görevliler, kadının evinden dumanlar çıktığını görünce, kapıyı kırarak içeri girdiler. Dehşet verici bir manzarayla karşılaştılar. Kadının kemikleri un ufak olmuş, oturduğu koltuğun önünde küçük bir küme halinde duruyordu. Bembeyaz toz yığınına dönüşen kemiklerin en üstünde kafatası vardı. Etleri tamamen yanmıştı. Ama 1 metre ötesindeki masa örtüsüne hiçbir şey olmamıştı..."*

Olayın şaşırtıcı bir başka yanı, kadının yandığı yerin tam üstünde, tavanda bir yanık izi olmasıydı. Kadın, sanki bir alev sütunu gibi yanmıştı...

Trans halindeyken mi yanıyorlar?

Kendiliğinden yanma üzerine bilgi toplayan uzmanlar, bir noktaya daha dikkat çekiyorlar. Olayın kurbanları, genellikle ses seda çıkarmadan ve kurtulmaya çalışmaksızın

Mary Reeser'ın yok oluşu

Fotoğrafta **Mary Reeser**'ın üzerinde oturduğu koltuğun kalıntılarını temizleyen görevliler görülüyor. Mary Reeser, Florida'da, St. Petersburg'da oturan 67 yaşında dul bir kadındı. 1 Ocak 1951 akşamı yanarak öldü. Odada önemsiz denecek kadar az hasar vardı. Oturduğu koltuk, yaylarına kadar yanmıştı. Yerde kül yığını haline gelen koltuğun çevresinde ve halıda dar bir alanın yandığı görülüyordu. Ama hemen yakındaki bir tomar kâğıda hiçbir şey olmamıştı. Yanmayla ilgili adli soruşturmalara uzman olarak katılan Dr. **Krogman** eve geldi. Olanları gördükten sonra şöyle diyordu: *"Apartmana bir şey olmadan böyle bir yanma olayı nasıl meydana gelmiş anlayamıyorum. Oysa bina rahatlıkla yanabilirdi. Kafatasının yanarak küçüldüğünü de hiç görmemiştim. Genellikle bugüne kadar tersi durumun doğru olduğunu biliyordum. Yani, bir kafatası yanarken genişleyebilir ya da patlayıp yüzlerce parçaya ayrılabilir diye biliyordum... Bugüne kadar gördüğüm en şaşırtıcı olay. İnceleme yaparken tüylerim diken diken oldu. Sanki, ortaçağda yaşıyordum da, kara büyüyle ölen birini inceliyormuşum gibi geldi."*

Polis çeşitli ihtimaller üzerinde durdu. Tabii, bunların hepsi de kamuoyunun önyargılarına uygun, birbirine benzer düşüncelerdi: Benzin dökerek intihar, vücuttaki metan gazının tutuşması, bir katil tarafından yakılma, "atomik parçalanma" (her ne demekse), magnezyum, fosfor ve napalm bombalarında kullanılan bazı yanıcı maddelerden dolayı yanma gibi... Hatta, imzasız mektup gönderen biri, "yanan bir top" gördüğünü ve kadının böyle bir nedenden ölebileceğini dahi ileri sürdü. Sonunda savcı, FBI'ın teorisini doğru olarak kabul etti. Kadın sigara içerken uyuyakalmış ve tutuşmuştu (!).

Dr. Krogman'ın kişisel görüşü farklıydı. Kadının, başka bir kişi tarafından yakıldıktan sonra eve getirildiğini düşünüyordu. Üstelik kadın, ceset yakma yerinde yakılmış olmalıydı. Ama böyle olduğunu kabul etsek bile, evde sıcaktan eriyen plastik kapları ve kapı tokmağının ertesi sabah hâlâ sıcak oluşunu açıklayamayız. Bir yıl sonra polis olayı çözememişti.

yanıyorlar. Araştırmacı **Charles Fort**'un yazdığı gibi *"Sanki sessizce kaderlerine boyun eğiyorlar."*

Bu durum, alkol ya da bir başka uyuşturucu madde yüzünden kendinden geçmeye benzemiyor. Hipnotize edilmiş ya da trans haline geçmiş gibi oldukları öne sürülebilir. Yanma olayının bilinmeyen bir psikolojik yanı olabilir. Çünkü insanlar, tutuşmaya başladıkları anda kaçıp kurtulamıyorlar.

Konuşamadan öldü...

İngiltere'de yayımlanan 6 Ocak 1905 tarihli **Hull Daily Mail** gazetesinde yer alan yanma olayı çok önemliydi. Çünkü kurban yanmış, fakat ölmemişti. Olay, Trinity Düşkünler Yurdu'nda meydana geldi. **Elizabeth Clark** adlı yaşlı kadın, sabahleyin yatağında ölümcül biçimde yanmış olarak bulundu.

Yurtta kalanlar, ince bölmelerle ayrılmış yerlerde yatıyorlardı. Ama, kadının yattığı bölmeden hiçbir ses duyulmamıştı. Gazete, yanma olayı üzerinde durmuyordu. Yalnızca "kadının başına gelen kazayı anlatacak durumda olmadığını" belirtiyordu. Bir süre sonra kadın öldü. Şüphesiz, nasıl tutuştuğunu anlatsa da birşey fark etmeyecekti. Çünkü, daha önceki olaylarda izlendiği gibi ilgililer, kadının kendiliğinden yandığına nasıl olsa inanmayacaklardı...

Alevler içinde karı-koca

Olay yine İngiltere'de ve kendiliğinden yanma olaylarının en yaygın olduğu 1905 yılında geçiyor. Kurbanların sayısı ikidir.

Mr. Kiley, karısı ile birlikte Southampton kentinde oturuyordu. 26 Şubat 1905 sabahı bitişikteki komşular, garip bir "çatırtı" duyarak Kiley'lerin evine koştular. Kapı açılmayınca kırarak içeri girdiler. Alevler içindeki karı-kocayla karşılaştılar. Adam döşemenin üzerinde yanarak ölmüştü. Aynı odadaki kadının cesedi de koltuğunda oturur haldeydi. Açıkça ve şüpheye meydan vermeyecek biçimde yanmışlardı. Ama elbiselerine hiçbir şey olmamıştı.

Üzerlerindeki yatak kıyafetlerinden anlaşıldığına göre, yatağa girmeye hazırlanırken ölmüşlerdi... İşin anlaşılamayan yanı, her ikisi de yardım istememiş, çığlık atmamıştı. Uyanık oldukları halde ses çıkarmadan yanmaları çok garipti. Ayrıca uyusalar bile, ölecek derecede yanmaları için uzun bir süre geçmiş olması gerekiyordu...

Vücut yanıyor, elbiseler sapasağlam

Garip yanma olaylarından biri de yine İngiltere'de yayınlanan **Madras Mail** gazetesinde yer aldı. Gazetenin 13 Mayıs 1907 tarihli sayısında anlatılan olay, Dinapore yakınlarında Manner köyünde geçiyordu. Kurban yine bir kadındı.

Kadının vücudu yandığı halde elbiselerine hiçbir şey olmamıştı. Ceset iki bekçi tarafından bulunmuştu. Adamlar evde bir tek yanık izine rastlamamışlar, yanık cesedi bölge savcılığına götürmüşlerdi. Yanıklara neyin sebep olduğu anlaşılamadı...

1650 derece ısı gerekiyor

Kendiliğinden yanma olaylarındaki belirgin özelliklerden biri de çok yüksek bir sıcaklığın meydana gelmesidir. Normal koşullarda insan bedeni, kolay kolay tutuşamaz. Özellikle diri diri tutuşan birinin bedeni kısmen yanar. Ayrıca bedenin dış kısmı yüzeysel olarak yanar, iç kısmına bir şey olmaz.

Bütün uzmanların da hem fikir olduğu gibi, insanın kül haline gelmesi için saatlerce yakılması gerekir. Tabii böyle bir şey için yeterince yakıt kullanmak şarttır. Cesetlerin yakıldığı özel cenaze evlerinde bile kemikler kolayca yansın diye kırıldığı halde, geriye yanmış parçalar kalmaktadır.

Böyle bir yanmaya en iyi örnek **Mrs. Reeser**'in ölümüdür (Bak. çerçeveli yazı). Olay, Pensilvanya Üniversitesi Tıp Okulu'nda ünlü bir antropolog olan **Dr. Wilton M. Krogman** tarafından incelendi. Bilim adamı, aynı zamanda yanmayla ilgili kaza ve cinayet soruşturmalarını da araştıran bir uzmandı. Pek çok alelade yanma olayının sebebini ve sonuçlarını anlamak için araştırmalar, deneyler yapmıştı. Ceset yakma yerinde 8 saatten fazla 1110 derece sıcaklıkta yakılan bir cesedin kemiklerinin kül haline gelmediğini ya da dağılma belirtisi göstermediğini gözlemişti. Ancak 1650 derece sıcaklıktan sonra kemikler eriyerek biçim değiştirmeye başlıyorlardı.

İntihar mı, yanma mı?

Kendiliğinden yanma olayları bazen bir intihar olarak açıklanmaya çalışılmıştır. Kayıtlarda, intihar ederken kendiliğinden yanarak ölen iki kişiden de söz edilmektedir. Kurbanlar, önce intihar girişiminde bulunmuşlar, ama daha sonra kendiliğinden yanarak ölmüşlerdir. Üstelik, kendilerini yakamayacak biçimde ve yanmayla ilgisi olmayan bir yolla ölmek üzereyken tutuşuvermişlerdir.

Olaylardan ilki, 46 yaşındaki bir dökümhane işçisi olan **Denney**'le ilgilidir. 18 Eylül 1952'de Amerika'da meydana gelen olayda, adamın, sol kolundaki atardamarıyla el ve ayak bileklerini kestiği halde sonradan dumandan boğularak öldüğü belirlendi. Odasında alev yığını içinde bulundu. Ama içeride hiçbir yanık izine rastlanmadı. Savcı, adamın, üzerine parafin dökerek bir kibrit çaktığını ileri sürdü. Fakat odada içine parafin konulduğu tahmin edilen bir kaba rastlanmadı.

Ayrıca, sol koldaki kesilen atardamardan, her saniye vücuttaki kanın yüzde 4'ü akarken ve iki eli kan revan içindeyken adamın kibrit çakması da mümkün değildir. Araştırmacı **Otto Burma** şöyle yazıyordu: *"Hiç şüphem yok ki, Denney intihara teşebbüs etti. Ama intihar ederken, anlaşılamayan bir nedenle yanarak öldü."*

Charles Fort, hayatı boyunca kendiliğinden yanma olayları dahil açıklanamayan çeşitli olaylar hakkında bilgi toplamıştı. Kendiliğinden yanma olaylarının cin ve şeytanlarla ilgilenen bilim dalı ile ilgisi olup olmadığını araştırıyordu. Bu konuda şunları yazdı: "Sanıyorum, topladığımız bilgiler 'kendiliğinden yanan insanlar'la ilgili değil. Bunlar, kadın ya da erkeği yakan bir güçle ilgili. Tıpkı kurtadam olaylarında olduğu gibi, kurbanların çoğunu kadınlar oluşturuyor."

İkinci olay, yine Amerika'da, Michigan-Pontiac'ta oturan 27 yaşındaki **Billy Peterson**'la ilgilidir. Billy, 13 Aralık 1959 sabahı annesine *"Allahaısmarladık"* diyerek evden ayrıldı. Daha sonra otomobiliyle garaja girdi. Çalışır haldeki otomobilin egzozuna bir hortum takıp içeri uzattı. Kendisi de otomobilin içine geçip oturdu ve kapıları kapattı.

Yaklaşık 40 dakika sonra oradan geçen biri, garajdan dumanlar çıktığını gördü. İçeri girince Billy'nin cesediyle karşılaştı. Adamın karbonmonoksit zehirlenmesinden öldüğü açıktı. Ama doktorlar, sırt, kol ve bacaklardaki 3. dereceden yanık izlerinin nedenini anlayamadılar. Vücudun bazı bölümleri, kömürleşerek dökülmüştü. Buna rağmen, elbiselerinde ve çamaşırlarında yanık izine rastlanmadı...

Otomobildeki cesetler

Bazı yazarlar, kendiliğinden yanma olaylarında ateşin olağanüstü bir hızla yayıldığını öne sürüyorlar. Çünkü, kurbanların çoğu, sanki hiçbir şeyin farkında değillermiş gibi sakin sakin dururken yanıveriyorlar. Eğer yanma yavaş yavaş gerçekleşseydi, bu kişilerde en azından bir panik belirtisi olması gerekirdi.

Ron Willis, kendiliğinden yanma üzerine yazısında bunun somut bir örneğini veriyor. Yazı, 1972'de **INFO Journal** dergisinin 8. sayısında yayımlandı. Olay, 1960'ta, ABD'nin Kentucky eyaletinde, Pikeville yakınlarında meydana geldi. Yanan bir otomobilin içinde kömürleşmiş 5 ceset bulundu. Soruşturmayı yürüten savcı şöyle diyordu: *"Hepsi de otomobile yeni binmiş gibi oturuyorlardı. Otomobil nasıl tutuşmuş olursa olsun, kurtulmak için gayret göstermeleri gerekirdi. Ama hiçbiri istifini bozmamış, kolunu bile kaldırmamıştı..."*

Willis, 17 Haziran 1971'de meydana gelen **Leon Eveille** olayında da çok yüksek ısı meydana geldiğini gördü. Leon, 40 yaşında bir Fransızdı. Cesedi, Arcis-sur-Anbe'de, kapıları kilitli halde yanmış bir otomobilin içinde bulundu. Otomobilin camları sıcaktan erimişti. Yanan bir otomobilin yaklaşık 700 derecelik bir ısı yaratacağı tahmin ediliyordu. Oysa camların erime sıcaklığı 1000 derecenin üzerindeydi.

Neden yanıyorlar?

Kendiliğinden yanmayla ilgili daha pek çok konu, incelenmek üzere bekliyor. Bazı insanların tutuşmaya yatkın oldukları kabul ediliyor. Böyle bir şey nasıl olabilir? Acaba insanın içinde vücut ısısını ayarlayabilecek bir mekanizma mı var? Sakın, kendiliğinden yananlar, bilmeden bu mekanizmayla oynuyor olmasınlar!..

Kendiliğinden yanma'nın teorileri. Sayfa 159'da.

Eski askerin ölümü

Aberdeen Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yapan Dr. **J. Mackenzie Booth,** 19 Şubat 1888'de bir olayın aydınlatılmasına yardımcı olması için çağırıldı. Olay, Constitution Caddesi'nde, bir evin çatı katında meydana gelmişti. 65 yaşındaki yaşlı kiracının yanarak ölmesiyle ilgiliydi. Vücut büyük ölçüde zarar görmüştü: Etli kısımlar, kemiklerine kadar yanmıştı. Adamın üzerinde oturduğu döşeme de yanmış haldeydi. Sıcaktan, tavandaki tahtalar yer yer tutuşup düşmüştü. Hatta bunların bazıları cesedin üzerine düşerek, kömürleşmiş haldeki vücudun bazı bölümlerinin zedelenmesine yol açmıştı. Adam, en son 18 Şubat akşamı görülmüştü; elinde bir şişe ve lambayla çatı katına doğru çıkıyordu.

İçki ve sigara içerken, lambayı devirdiği ileri sürüldü. Dr. Booth'un raporunda yaşlı askerin içki içme alışkanlığından bahsediliyordu. Ama komşuların belirttiğine göre, adam içeri girdikten kısa bir süre sonra lamba sönmüştü. Ve gece boyunca çatı katında ışık filan görülmemişti (solda, 21 Nisan 1888 tarihli British Medical Journal'da yayımlanan fotoğraf). Resimde de görüldüğü gibi, çevresindeki tahtalar yanmamıştı. Yüzünde, *"sanki yerinden memnunmuş gibi"* rahat bir ifade vardı. Dr. Booth, raporunun sonunda *"Kurtulmak için hiçbir çaba göstermediği anlaşılıyor"*, diye not düşmüştü.

Uçandaireler şim

1981 yılında Kastamonu'da IŞIK SAÇAN TÜRBE'yi (Bak. BİLİNMEYEN, sayfa 81) ortaya çıkaran Dr. Gültekin Caymaz, arkadaşımız Ata Nirun'a Ankara' daki uçandaire gözlemlerini anlattı.

Dr. Gültekin Caymaz, soldaki fotoğrafı, 1981 yazında Ankara'da çekti.

TÜRKİYE, UÇANDAİRE gözlemleri açısından hiç de fakir bir ülke değil. Ne olduğu bilinmeyen bu cisimler, dünyanın diğer bölgelerinde olduğu gibi, Anadolu ve Trakya semalarında da dolaşmayı çok seviyorlar...

Fakat maalesef, kayıtlara geçen olay sayısı çok az. Birçok kişi yaptığı gözlemi alaya alınır korkusuyla anlatmıyor. Hoş, anlatsa ne olacak? Yetkililer, olayla ilgilenecekler mi?..

Türkiye'yle ilgili bir özellik de şu: Elinde fotoğraf makinesi bulunan ve fotoğraf çekmesini bilen insan sayısı çok az. Bu işi bilenler, büyük kentlerde oturuyorlar. Fakat ne yazık ki, uçandaire olayları, genellikle kırsal kesimde geçiyor.

Son olarak bir de şu var: Bugün Avrupa ülkelerinde ve Amerika'da halk gördüğü cismi tanımlamayı biliyor. Çünkü oralarda televizyon ve basında uçandaire konuları sürekli olarak işleniyor. Görülen acayip bir cismin nasıl rapor edileceği öğretiliyor...

Dr. Gültekin Caymaz, bütün bu saydığımız özelliklerin dışında bir kişilik taşıyor. O, hem dikkatli bir gözlemci, hem de uçandaire konusunda bilgili bir bilim adamı.

...di de Ankara'da

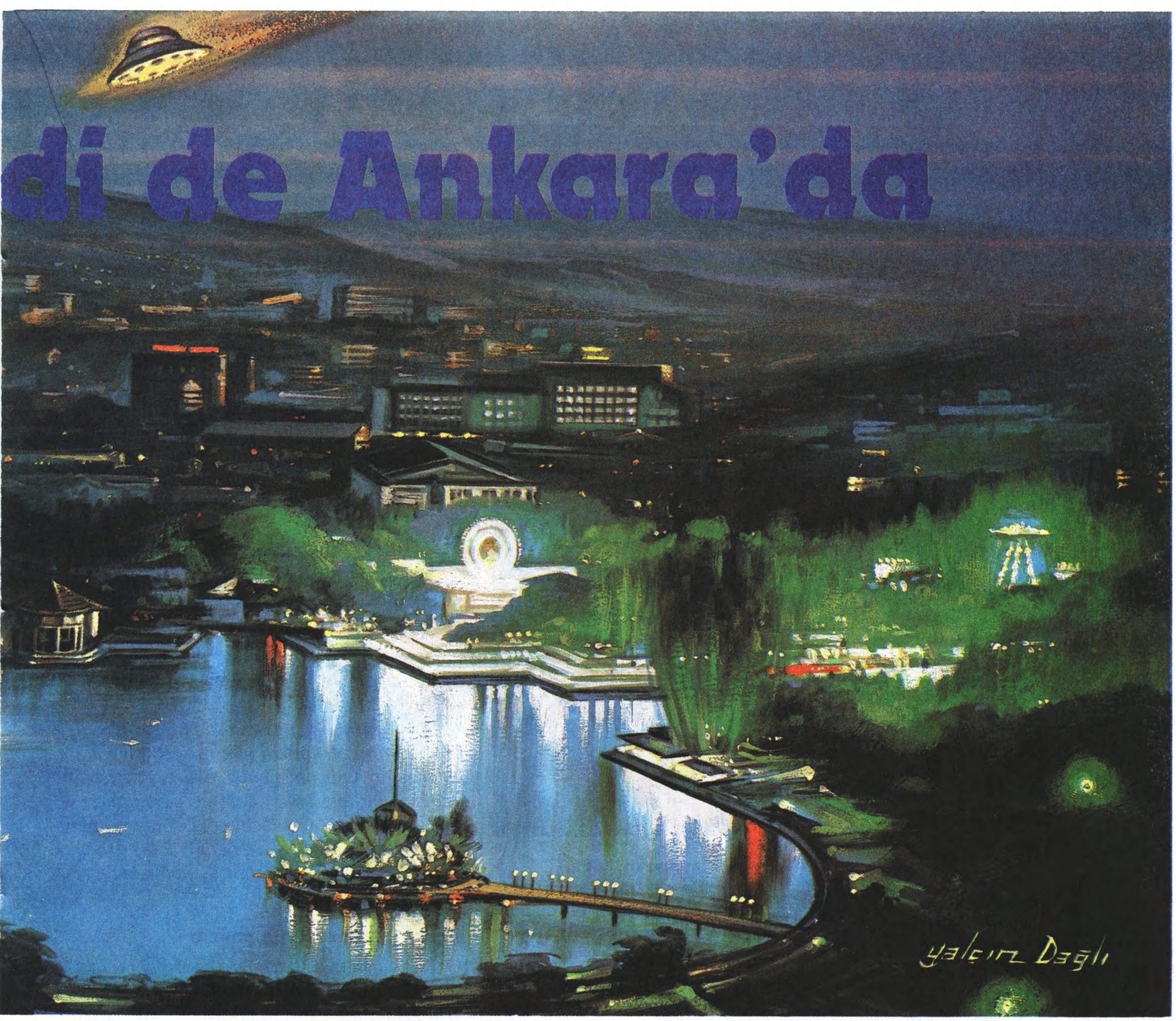

Ankara: 1965

Dr. Caymaz, Ankara'da yaptığı ilk uçandaire gözlemini şöyle anlatıyor:

"1965 yılında ilk kez bir uçandaire gördüm. Yıldızlı bir geceydi. Gökyüzünü seyrediyordum. Bir ışık yerinden oynadı. Önce bir yıldızın yer değiştirdiğini sandım. Dikkatle izledim. Hareket durmuştu. Odama çekilip, yattım.

Fakat kafama takılmıştı. Yarım saat sonra kalktım, pencereye gittim. Görmüş olduğum ışık, aynı parlaklıkta duruyordu. Tam pencereden çekilirken, bu yıldız sandığım cisim, sarı, kırmızı ve turuncu renkte ışıklar saçarak TV verici anteninin olduğu tepeye doğru hızla ilerledi. Ardından kayboldu. O, kesinlikle bir yıldız değildi...

Sonraki yıllarda başka uçandaire gözlemlerim de oldu. Bir defasında denizde sırtüstü yüzerken, torpil biçimli, parlak alüminyum renginde iki cisim gördüm. Bilinen hızların çok üzerinde bir hızla hareket ederek kayboldular.

Acaba bu cisimler, çok ileri bir uygarlığın eserleri miydi? O yıllardan itibaren uçandaire olaylarının anlamını düşünmeye başladım..."

Dr. Caymaz'ın 1981 yazında çektiği fotoğraflarından biri (üstte).

Ankara: 1981. Dr. Caymaz bu kez fotoğraf çekiyor

Dr. Caymaz anlatmaya devam ediyor:

"1981'de bir yaz gecesi dolunay vardı. Ayın çevresindeki renkli bulutların fotoğrafını çekmek istedim. Pencereyi ışık yansımasını önlemek için kaldırdım. Objektifi B harfine göre ayarladım, kameramda Kodak Day-Light diya-

pozitif film vardı. Beş saniye sayıp, fotoğrafı çektim.

Sonra bir daha çektim. İki poz daha aldım. Bunları yaparken yanımda kızım da bulunmaktaydı. İkimiz de gökte olağanüstü bir şey görmedik. Filmi Avrupa'ya banyoya yolladık. Haftalar sonra resimler geldi ve ilk bakışta ne olduklarını anlayamadım.

Kızım, ayın resmini çektiğim geceyi hatırlattı. Ama resimlerde yılan gibi kıvrılıp dolaşan bir cismin izi vardı. Teknik araştırmada filmin bozuk olmadığı anlaşıldı. Olağanüstü hızlı bir cisim, o anda objektifin önünden geçmiş ve ışıklı bir iz bırakmıştı."

Dr. Caymaz'ın, 1981 yazında çektiği fotoğraflarda yılan gibi kıvrılan bir cismin izi görülüyor (üstte).

Ankara: 1982. Büyüyüp küçülen bir cisim

Niğde-Aksaray olaylarından sonra, uçandaire konusunun sürekli üzerine giden Dr. Caymaz, yeniden bir fotoğraf çekme olanağı buluyordu:

"9 Mayıs 1982 gecesiydi. Saat 01.00 civarında odamda oturup okuyordum. Oğlum, gökte bir cismin büyüyüp, küçüldüğünü söyledi. Baktım. Doğruydu. Hemen makinemi hazırlayıp aynı teknikle fotoğraflar çektim. Ben, sadece ışığı azalıp çoğalan bir cismin fotoğrafını çekmiştim ama, fotoğraflar basılınca gördüm ki, hareket eden başka cisimler de çıkmış.

Hilal biçiminde olan bu cismin, bir fotoğrafta içbükey yüzünde, diğer fotoğrafta dışbükey yüzünde o parlak cisim hareket ediyordu. Bir diğer fotoğrafta üçgen biçimli, jet motoru izine benzer bir cisim vardı.

Fakat işin ilginç yönü, ben çekerken bunları görmemiştim. Uçandaireler, yani garip gökcisimleri daha dikkatle izlenmelidir.

Bilim, her olayda olduğu gibi, uçandaire olaylarını da kendine yakışır bir titizlik ve sabırla araştırmalı ve yorumlamalıdır. Göktaşıdır, uçaktır, hayaldir gibi izahlar, günümüzde artık kitleleri pek tatmin etmemektedir."

Tanıklar artıyor

8 Eylül 1982'de, yine Ankara'da bilinmeyen gökcisimleri tekrar ortaya çıktılar ve Dr. Caymaz, bu defa gözleminde yalnız değildi:

"Olay, saat 20:30-20:36 civarında gerçekleşti. Etlik'teki muayenehanemden çıkan 4-5 hastam da tanık oldular. Etlik'in arkasında kalan tepenin üzerinde, ışıklı, uzun bir cisim gördük.

Sessiz bir biçimde Gençlik Parkı üzerinden, Çankaya'ya doğru ilerledi. Sarı, mavi, kırmızı, turuncu ışıklar saçıyordu. Aniden, yine ses çıkarmadan, parçalara ayrıldı. Ana kütle, sanki Elmadağ ve Çankaya sırtlarına çarpacakmış gibi yol aldı ve sonra yükselerek tepelerin ardında kayboldu.

Zonguldak'tan Ankara'ya gelen bir diğer hastam, yolda otobüste aynı saatte, cismi gördüklerini sonradan anlattı. Ankara'da hava meydanlarında, radar merkezlerinde, cisim izlenmiş, ama olaya anlam verilememiş. Telefon eden meraklılara bir açıklama yapılmamış.

Ertesi gün, Güneş ve Milliyet gazetelerinde, aynı dakikalarda aynı özellikleri taşıyan cisimlerin Bursa ve İstanbul'da da görüldükleri ve doğuya doğru gittikleri haberi çıktı. Yetkililer, bunun parçalanmış bir meteor (!) olduğunu açıklıdılar.

Ama benim gördüğüm cisim, fizik kurallarına ayrıkı hareket ediyordu. Yani, sürekli yere doğru alçalması gerekirken, aksine tepelere doğru yükseliyordu.

Bir diğer ilginç nokta, cismin veya cisimlerin Ankara, İstanbul, Bursa ve Konya'nın bulunduğu geniş bir alanda yüzlerce kişi tarafından görülmesiydi. Yapısal özellikleri ve hareket yetenekleri, doğal gökcisimlerine benzememekteydi. İnsan yapısı böyle bir araçtan hiç haberimiz yok... Hızları teknolojimizin çok üzerinde."

Başka gezegenlerde yaşam

Dr. Caymaz'ın anlattıkları, ister istemez akla sorular getiriyor. Evrende Dünya'dan başka gezegenler de var mı? Daha önemlisi, nasıl bir yaşam? Milyarlarca yıldızın var olduğu evrende yapayalnız olmamız hem üstünlük, hem de çok özel bir durumdur ve bu düşünce sanki evrenin büyüklüğü karşısında saçma ve ilkel gibidir.

Konuyla yakından ilgilenen **Prof. Carl Sagan,** şöyle demektedir:

"Dünya dışı uygarlıkların izlerini ve gözlemlerini, ancak burada, dünyada yapabiliriz. Yani varsalar, onlar bize gelmelidirler. Bizim teknolojimiz onları araştırmamıza yetmez. Uçandaireler, başka bir uygarlığın temsilcileri mi? Çok mu ileri düzeydeler? Onlardan tarih boyunca söz ediliyor. Tümü yalan, uydurma veya yanılgı mı? İnsanlık bu soruyu sorabilir, doğal hakkıdır. Çünkü, gözümüz artık uzaya çevrilmiştir."

Geleceğin haberleşmesi:
Telepati

İnsanda var olduğu kabul edilip de bilimsel olarak açıklanamayan güçlerin başında telepati gelir. Aynı odada bulunan birinin kafasından geçeni okuyanlar var. Bazıları da uzaktaki bir yakınının başına gelen bir felaketi anında seziyor. Acaba insanın gerçekten böyle bir gücü var mı? Bu konuda araştırmalar ve deneyler yapılıyor...

Amerika'nın önde gelen ruh araştırmacılarından Douglas Dean alet kullanarak kan miktarını izliyor. Araç, telepati faaliyetinin kan miktarını açıkça artırabileceğini gösteriyor (üstte).

Sir William Barett (1845-1926) Dublin'deki Kraliyet Bilimler Koleji'nde fizik profesörüydü. İlk ruh araştırmacılarından biridir (altta).

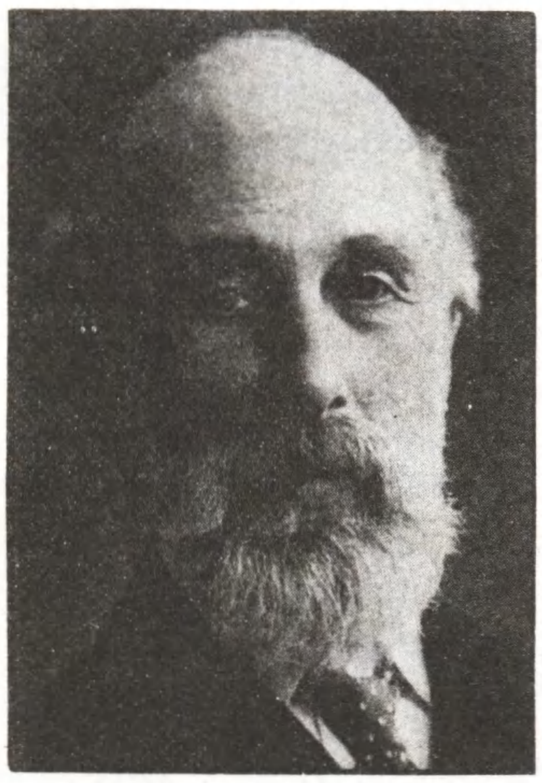

TELEPATİ dediğimiz güç var mı, yok mu? Yani, insan, 5 duyusuna hitap edilmediği halde bir başkasının kafasından geçeni okuyabilir mi? Ya da kendisinden uzakta yaşanan bir olayı anında sezebilir mi?

Bu konu çok önemli. Eğer insanda gerçekten böyle bir güç varsa, bunu neden ortaya çıkarıp da kullanmasın!

Birçok ülkede birbirinden habersiz yaşanmış telepati olayları var. Bunları yaşayanlara ve tanıklarına *"yalan söylüyorlar, uyduruyorlar"* deyip, konuyu geçiştirmek mümkün değil...

Rüyasında kardeşinin merdivenden düşüşünü yaşadı

Telepati konusunu araştıranların ilgisini çeken olaylardan biri 1883'te İngiltere'de geçti. Rahip **Warburton** erkek kardeşi ile beraber aynı evde yaşıyordu.

Bir gün evde yalnızdı. Koltukta uyukluyordu. Birden, bir düş gördü. Düşünde kardeşi çok aydınlık bir salondaydı. Merdivene doğru yürüyordu. Ayağı kayıyor ve merdivenden yuvarlanıyordu...

Rahip *"Tanrım düştü!"* diyerek uyandı. Kardeşinin nerede olduğunu merak etmeye başladı. Onun başına bir şey gelmiş olmasından korkuyordu. Bir süre bekledi. Sonra tekrar uykuya daldı.

Kardeşi bir davete gitmişti. Eve dönünce ağabeyini uyandırdı ve ona şöyle dedi:

"Az kaldı boynum kırılacaktı. Balo salonundan çıkarken ayağım takıldı, merdivenden tepetakla yuvarlandım..."

Bu güç herkeste var mı?

Telepati ile ilgili kitaplarda, Rahip Warburton'un başından geçen olay gibi binlerce örnek var. Ayrıca birçok insan kendi hayatında bunun gibi olayları yaşadığını söyler.

100 yıldan fazla bir zamandan beri telepati konusu araştırılıyor. Bu sözcük, ilk kez 1882'de **F.H. Myers** tarafından ortaya atıldı. Myers, İngiltere'deki ünlü Cambridge Üniversitesi'nde öğretim görevlisiydi.

Aynı yıllarda yine İngiltere'de telepati ile ilgili çok geniş bir anket düzenlendi. 20.000 kişiye sorular soruldu. Ankete katılanlar bildikleri telepati olaylarını yazdılar.

Sonuçta telepatinin çok yaygın olduğu ortaya çıktı. Başından böyle bir olay geçmiş insan sayısı hayli fazlaydı.

Bilimsel çevrelerin konuya duydukları ilgi giderek arttı. Acaba böyle bir güç her insanda var mıydı? İşin en çok araştırılan yanı buydu.

Deneyler başlıyor

20. yüzyıl başında telepati araştırmalarının arttığı görüldü. Özellikle Batı Avrupa ülkeleri ve Amerika'da telepati deneyleri yapılmaya başlandı.

Sir Oliver Lodge (1851-1940), birbirlerinin zihnini okuyabildiklerini iddia eden iki kızla ruh denemeleri yaptı.

Telepati araştırmalarının öncülerinden biri **Sir William Barett**'tir. O, Dublin'deki Kraliyet Bilimler Koleji'nde fizik profesörüydü. Yaptığı deneyler sonunda telepatinin gerçek olduğuna karar verdi.

İncelenen, sadece kendiliğinden meydana gelen telepati olayları değildi. Deneylere katılanlardan, başka birinin kafasından geçenleri okumaları isteniyordu.

İngiliz Fizik Profesörü **Oliver Lodge** bu alanda çok başarılı sonuçlar elde etti. O, telepatik bakımdan duyarlı iki insanı bir odanın iki köşesine oturtuyor. Bunların ellerine iskambil kâğıtları veriyordu.

Sonra karşılıklı olarak, birbirlerinin o anda ellerinde bulunan kâğıtları bilmelerini istiyordu. Tabii, deneklerin diğerinin elindeki kâğıdı görmelerine imkân yoktu.

Sonuçta, bu deneylere katılan bir kısım insanın, hayret verici başarılar elde ettikleri görüldü...

Kocasının beynini okuyor

1930'larda ünlü Amerikalı yazar **Upton Sinclair**'in, karısı ile birlikte gerçekleştirdiği telepati deneyleri büyük ilgi çekti.

Bayan **Sinclair**'in güçlü ruhsal yetenekleri vardı. Telepati yoluyla kocasının çizdiği resimleri, görmediği halde, önündeki kâğıda çiziyordu. Daha sonraları, bunu sadece kocası ile değil, başkaları ile de gerçekleştirdi.

Denemeler bazen bitişik odalarda, bazen arada çok uzak mesafeler varken yapılıyordu. Asıl resimlerle Bayan Sinclair'in çizdikleri arasındaki benzerlik şaşırtıcıydı. Rastlantı olamazdı. Çünkü resimler o kadar basit değildi.

Toplam 290 deneme yapıldı. Sonuçta Bayan Sinclair bunların % 23'ünde kesin başarılı, % 53'ünde yarı başarılı, % 24'ünde ise başarısız kabul edildi.

Yarı başarılı sayılan resimlerin, büyük kısmı, başarılı sayılanlar kadar etkileyiciydi. Bir keresinde Upton Sinclair önündeki kâğıda püsküren bir yanardağ çizdi.

Karısı öteki odada birçok gözlemcinin arasındaydı. Resmi çizmeye başladı. Yanardağı, hemen hemen aynen çizdi. Fakat dağın üzerinde gözüken püskürmeyi kara bir böcek sandı.

Görünüşte iki resim birbirine çok benziyordu. Eğer Bayan Sinclair'den kocasının çizdiği resmi anlatması istenseydi, o, muhtemelen dağın üzerinde bir büyük böcek var diyecekti...

Upton Sinclair bir sosyalistti. Bu yüzden onun karısı ile birlikte yaptığı deneyler bazı kesimlerce şiddetle eleştirildi. Ondan, dünyaya akılcı biçimde bakmasını istediler. Oysa o, akıl yolundan ayrılmadığını ileri sürüyordu. Ona göre telepati gerçekten vardı, fakat henüz bilim bunu kanıtlayamıyordu...

Beyinden beyne haberleşme

Telepati sadece halk arasında değil, bilimsel çevrelerde de büyük ilgi gördü. Fakat çoğu bilim adamı, işi *"olabilir, incelemem lazım"* gibi sözlerle geçiştiriyordu.

İngiliz Dr. **J.B. Rhine,** telepati konusunda bilimsel saygınlık kazandırmak istedi. Laboratuvarda telepati araştırmaları yapmaya başladı. Değişik yöntemler uyguladı. Özellikle **Zener Kartları** ile yaptığı deneylerde çok şaşırtıcı sonuçlar elde etti. Zener Kartları telepati deneyleri için özel olarak hazırlanmış kartlardı. İskambil kâğıtlarına benziyorlardı. Her kartın üzerinde ayrı bir şekil ve numara vardı. Deneyler sonunda beyinden beyne haberleşmenin gerçek olduğuna karar verdi...

Psikolog Riess karşı çıkıyor

Bir gün Dr. Rhine telepati konusunda konferans veriyordu. Dinleyiciler arasında bulunan yurttaşı Psikolog **Bernar Riess** ona sorular sormaya başladı. Riess telepatiye inanmıyordu. Niyeti Dr. Rhine'ı köşeye sıkıştırmaktı. Fakat istediğini elde edemedi.

İki bilim adamı konferanstan sonra bir araya geldiler. Birlikte deney yapmaya karar verdiler.

Ruhsal yetenekleri çok güçlü olan bir kadın buldular. Bu kadın üzerinde çeşitli denemeler yaptılar. Riess, eline bir iskambil kâğıdı alıyor, kadından bunu bilmesini istiyordu. 25 kartlık desteyi 74 kere denedi. Denemelerin sayısı 1850'ye kadar çıktı.

Sonuçta, Riess, kadının ortalama olarak 25 karttan 18 tanesini bildiğini kabul etti.

Riess, telepatiyi kabul ediyor

Psikolog Riess 1938'de Amerika'ya davet edildi. Amerikan Psikoloji Derneği'nde

Aylar, yıllar süren bir çalışma

Amerikalı romancı Upton Sinclair'in çizdiği resimlerin görüntüleri karısı tarafından telepatik olarak algılanabiliyordu. Çizdikleri arasında şaşırtıcı bir benzerlik vardı. Görülen ilk çift resimde (solda), Sinclair'in yaptığı püsküren bir yanardağdır. Karısı ise püskürmeyi bir böcek olarak yorumladı. Sinclair, *"büyük bir başarı sayılamayacağını"*, söylüyor. Ama aslında, koca duman bulutu, Bayan Sinclair'in resmindeki böceğin gövdesine bayağı benziyor. Dağın kenarları da böceğin antenleri olarak düşünülebilir.

İkinci ve üçüncü çift resimler için açıklamaya gerek yok. Bayan Sinclair, kocasının çizdiği ineği kâğıda geçirmekte güçlük çekti. Ne olduğunu anlayamamıştı. Ama, *"kendinden uzun çizgiler çıkan bir şey"* gördüğünü belirtti (dördüncü resim).

Son resim çiftinde, Bayan Sinclair, esas resmi algılamakta başarısız kalmış. Ama iki çizim arasındaki benzerlik çok şaşırtıcıydı. Resim hakkında şu yorumu yaptı: *"Filin hortumu olabilir, ama koşan bir hayvan gibi, ipe benzer bir şeyin önünde oynayıp duruyor."*

düzenlenen oturuma katıldı. Orada, kendisinden telepati üzerine yapmış olduğu deneyleri anlatması istendi. Riess, şöyle konuştu:

"Dr. Rhine'la birlikte yaptığımız çalışmada kullandığımız yöntem eleştirilemez. Çünkü beni tamamıyla serbest bıraktı. Kâğıt destesini alıyor, istediğim gibi karıştırıyordum. Kartları birer birer açıyordum. Açılan her kartı kaydediyordum.

Kadının elimdeki kartları görmesine imkân yoktu. Onları gören bir tek bendim. Kadın beni aldatmış olamaz. Ancak, ben kendi kendimi aldatmış olabilirim. Bunu da takdirinize bırakıyorum..."

Amerikan nükleer Nautilus denizaltısı ile ilgili 1950'lerin sonunda bir söylenti yayıldı. Buna göre, Amerikan Bahriyesi telepati denemeleri yapıyordu. Karadaki bir ajanla su altında bulunan denizaltıdan mesaj gönderen biri, haberleşiyordu.

Askeri amaçlar için telepati

Telepati giderek bütün dünyaya yayıldı. Hemen her memlekette, kendisinde başkasının düşüncelerini okuma gücü bulunduğunu ileri süren birçok insan ortaya çıktı.

İnsanların telepatiye duydukları ilgi ve heyecan azalmaya başladı. 1950'li yılların sonlarına gelindiğinde bu durum aniden değişti.

Fransız basınında, Amerikalıların askeri alanda telepatiden yararlandıklarını açıklayan raporlar yayınlanmaya başlandı. Hem de bu kez telepatik haberleşme, denizin içinden denizin üstüne doğru yapılıyordu.

Amerikan denizaltısı Nautilus'da bulunan bir medyumla kıyıdaki bir telepati uzmanı arasında mesajlar gidip geliyordu. Denizaltının içinde bulunan medyum, uzmanın onlara söylemek istediğini anlıyor, kıyıdaki uzman da yoğun bir düşünmeyle denizaltının durumu hakkında bilgi alıyordu. Amerikan yetkilileri gazetelerde çıkan raporları şiddetle yalanladılar...

Fakat Ruslar olaya büyük ilgi duydular. Rus ruh araştırmacıları bu konuda deneylere hız verdiler. Komünist Parti'nin üst kademe yöneticilerinin, araştırmaları desteklediklerini biliniyordu. Fakat elde edilen bilgilere ulaşmak, batı dünyası için mümkün olmadı...

Telepati felce meydan okuyor

Rus bilim adamı Dr. **Leonid Vasiliev** telepati

Rüyalardaki duyuötesi algılama

Son araştırmalar, telepatinin düşünüldüğünden çok daha sık ortaya çıktığını gösteriyor.

New York, Brooklyn'deki Rüya Laboratuvarı'nda uyku sırasında telepati konusunda bir dizi deneme yapıldı. Bir denek, odalardan birinde uyuyordu. Mesaj gönderme gücü olan bir aracı ise, resimli kartpostallara bakıp görüntülerini telepatik olarak gönderiyordu. Beyin dalgalarını izleyen alet deneğe bağlıydı. Dalgalardaki değişiklik deneğin rüya gördüğünü ispat ettiği zaman denek uyandırılıyordu. Rüyasını anlatması isteniyordu.

Yollanan görüntülerle rüya arasında büyük benzerlik çıktı. Ama, esas resimlerin hiçbiri tam olarak alınamadı. Görüntüler, deneğin o sırada gördüğü rüyayla karışmıştı.

konusunda geniş kapsamda araştırmalar yaptıktan sonra denemelere girişti. Bunlardan birinde çok çarpıcı bir sonuç elde etti.

Vücudunun sol tarafı tamamen felçli olan bir kadını hipnotize etti. Sonra ona mesajlar göndermeye başladı. Konuşmuyor, yoğun olarak onu düşünüyor ve ondan bazı isteklerde bulunuyordu. Bu isteklerini kadına düşünce yolu ile iletiyordu.

Denemeye katılanların görmesi için, kadından istediklerini bir kâğıda yazıyordu. Dr. Vasiliev'in amacı kadının felçli durumunu ortadan kaldırmaktı. Birkaç seanstan sonra bunu başardı. Kadın, felçli sol kolunu ve sol bacağını oynatmaya başladı.

Dr. Vasiliev'in aldığı sonuca inanmayanlar oldu. Ondan, daha geniş bir seyirci topluluğu önünde çalışması istendi. Vasiliev kabul etti. Bu kez felçli kadının gözleri bağlandı. Tek bir kelime konuşulmadı. Vasiliev buyrukları verdikçe yine bir kâğıda not ediyordu. Sonuç yine çok başarılıydı. Seans sırasında kadının felçli durumu tamamen ortadan kalktı...

20 karttan 12'sini bildi

Ruslar telepati alanında daha da ileri gittiler. Birbirinden değişik şaşırtıcı gösteriler düzenlediler. Bunlardan birinde Biyofizikçi Dr. **Yuri Kamensky** ile aktör **Karl Nikolaiev** birbirlerine telepati yoluyla bilgiler gönderdiler. Deney sırasında Kamensky Sibirya'da, Nikolaiev ise Moskova'daydı.

Denemeyi çok sayıda bilim adamı izledi. Bunların bir kısmı Kamensky'nin, bir kısmı Nikolaiev'in yanındaydı. Kamensky elindeki Zener kartlarını Sibirya'da sıraya diziyor. Nikolaiev ise aynı sırayı Moskova'da bulmaya çalışıyordu.

Beynin çalışması ekranda gözüküyor

Aktör Nikolaiev ile Dr. Kamensky'in telepati alanında başarıları büyük ilgi gördü. Herkes onların deneylere devam etmelerini istiyordu.

Özellikle bilim adamları konunun üzerine gidiyorlardı. Denemelerin birinde insan beyninin çalışmasını izleyen bir alet kullandılar. Nikolaiev'i bu alete bağladılar. Aletin bir de ekranı vardı. Nikolaiev'in beynindeki hareketler ekranda gözüküyordu.

Eğer, Nikolaiev sakin sakin düşünüyorsa, ekrandaki dalgalar da düzenli bir ritim gösteriyorlardı. Şayet Nikolaiev heyecanlanırsa ya da bir konuyu yoğun olarak düşünürse, bu ekrandaki dalga hareketlerinden fark ediliyordu.

Mors alfabesi devreye giriyor

Dr. Kamensky görüntüler yollamaya başladığında Nikolaiev'in beynine bağlı olan ekrandaki dalga hareketleri değişiyordu. Bilim adamlarından birinin aklına çok ilginç bir fikir geldi.

Bu da, telepati deneyinde mors alfabesini kullanma ile ilgiliydi. Örneğin Dr. Kamensky telepati yoluyla Nikolaiev'e "kedi" sözcüğünü iletmek istemiş olsun. Çok yoğun bir biçimde

Karl Nikolaiev (solda) ve Dr. Yuri Kamensky (sağdan ikinci), telepati yoluyla mors mesajları göndermek için bir yöntem geliştirdiler (üstte). Sovyet ruh araştırmacısı Dr. Leonid Vasiliev (altta).

kedileri düşünmek yerine, kedi sözcüğünün mors alfabesi ile yazılışını düşünecekti. Sadece nokta ve çizgilerden oluşan mors alfabesinde düşünmek demek, nokta ve çizgileri düşünmek demekti... Bu da bir sözcüğü şekil olarak düşünmekten daha kolaydı.

Uyguladılar. Bazı az harfli sözcüklerde kesin başarı elde ettiler...

Düşünce ve kan basıncı

İşin içine aletlerin de karışmasıyla telepati araştırmaları giderek yaygınlaştı. Çekoslavak araştırmacı Dr. **Stepan Figar** yepyeni bir alet geliştirdi.

Bu alet düşünme ile kan basıncı arasındaki ilişkiyi ortaya çıkardı. Belirli bir kişi yoğun olarak düşünüldüğünde, insanın kan basıncı değişiyordu. Bu değişikliği de Dr. Figar'ın aleti gösteriyordu.

Amerikalı Elektrokimyacı ve Bilgisayar Uzmanı Dr. **Douglas Dean,** ruhçulukla da ilgilenmiş bir bilim adamıydı. Dr. Figar'ın buluşlarını daha ileriye götürdü.

Telepatik mesajlar gönderen bir kişinin duygusal olarak bağlı olduğu birini düşündüğünde kan basıncının arttığını tespit etti.

İnsan aklı bir radyo mu?

Telepati araştırmaları sürdürülüyor. Yeni buluşlar, eski bilgilerle birleştiriliyor. Her geçen gün konu derinleşiyor. Acaba bu işin sonu nereye varacak?..

Her insan beyninin hem bir radyo alıcısı, radyo vericisi olduğu iddiası doğru mu? Buna göre dünyada ne kadar insan varsa, bunların hepsi düşündükleri anda belirli bir frekanstan yayın yapıyorlar.

Ayrıca isteyen herkes, diğer insanların düşüncelerini okuyabilir mi? Beynini ve kendinde var olan gücünü kullanmayı bilirse neden olmasın!

Durugörü, telepatinin daha gelişmişi mi? Sayfa 135'te.

Piramitlerin esrarı

Mısır piramitleri 4000 yıldır sessiz ve dimdik duruyorlar. Bu dev yapıtların nasıl ve niye yapıldıkları ortaya çıkarılamıyor. İçlerinde bir sır sakladıkları belli... Ama bu sırrın ne olduğu bütün araştırmalara rağmen gün ışığına çıkarılamadı.

PİRAMİTLER ESKİ MISIR uygarlığının sembolleridirler. Bu uygarlığın gücünü temsil ederler. Fakat bu gücün nereden geldiği bir türlü anlaşılamaz...

Mısır'ın bomboş çöllerinde sakince beklerler. Gökyüzüne doğru sanki bir şeyleri işaret ederler. Görünüşte biçimleri basittir. Herkes onların yapılarının kolayca anlaşılacağını zanneder. Oysa aldatıcı, esrarengiz ve karmaşıktırlar...

Zaman unutuluyor...

Dünyanın başka yerlerinde de piramitler vardır, ama Mısır'dakiler farklıdır. Onların, başta gelen ilk özellikleri büyüklükleridir. Öyle ki, bu büyüklük, piramidin yanına giden herkeste bir heyecan uyandırır.

Sanki o anda yaşam durur. Her şey anlamsızlaşır. Dünya, insana, taştan ve gökyüzünden ibaretmiş gibi gelir...

Bir piramidin içine giren ise bambaşka duygular yaşar. Bir kere, burada zaman unutulur. Bu, çok olmuştur. Piramitlerin içinde dolaşanlara o günün tarihi sorulduğunda çoğu kez doğru cevap alınamamıştır.

Piramidin içinde yaşanan duygular da çeşitlidir. İnsanın içine birden bir sıkıntı düşer. Bunu korku, merak ve heyecan izler. Bazen bir anlık ferahlama duyulur...

Neden yaptılar?..

Eski Mısırlıların piramitleri neden yaptıkları hakkında birtakım düşünceler ortaya atıldı. Ama gerçek neden bir türlü bulunamadı.

Piramitlerin nasıl yapıldıkları hakkında da birbirinden değişik, çok sayıda teori vardır. Fakat hiç kimse, kesin bir inşa planını bugüne kadar ele geçiremedi.

İlk kez taş kullanıyorlar

M.Ö. 2650 yıllarında Mısır'da 3. sülale iş başındaydı. **Firavun Diyozer,** Sakkara kenti yakınlarında ünlü **Basamaklı Piramit**'i yaptırdı.

O çağda Mısır'ın başkenti, bugünkü Kahire'nin biraz güneyinde kalan Memfis kentiydi. Basamaklı Piramit bu kentten görünürdü.

Menfis'te oturanlar yüksekliği 60 m'yi

Eski Mısır uygarlığını inceleyen pek çok bilim adamı, bir piramidin inşa bloklarını kaldırmanın en muhtemel yolunun, tarihi yapı etrafında yavaş yavaş dönen bir çamur tuğlası rampası olduğu konusunda hemfikirdir. Bu, daha çok Firavun Diyozer'inki gibi (arka sayfada) bir basamaklı piramit ortaya çıkaracaktır! Daha sonra, işi bitirmek için ilave bloklar, rampanın tepesine çekilebilecek ve rampa yavaş yavaş söküldükçe, bloklar yerlerine koyulabilecektir.

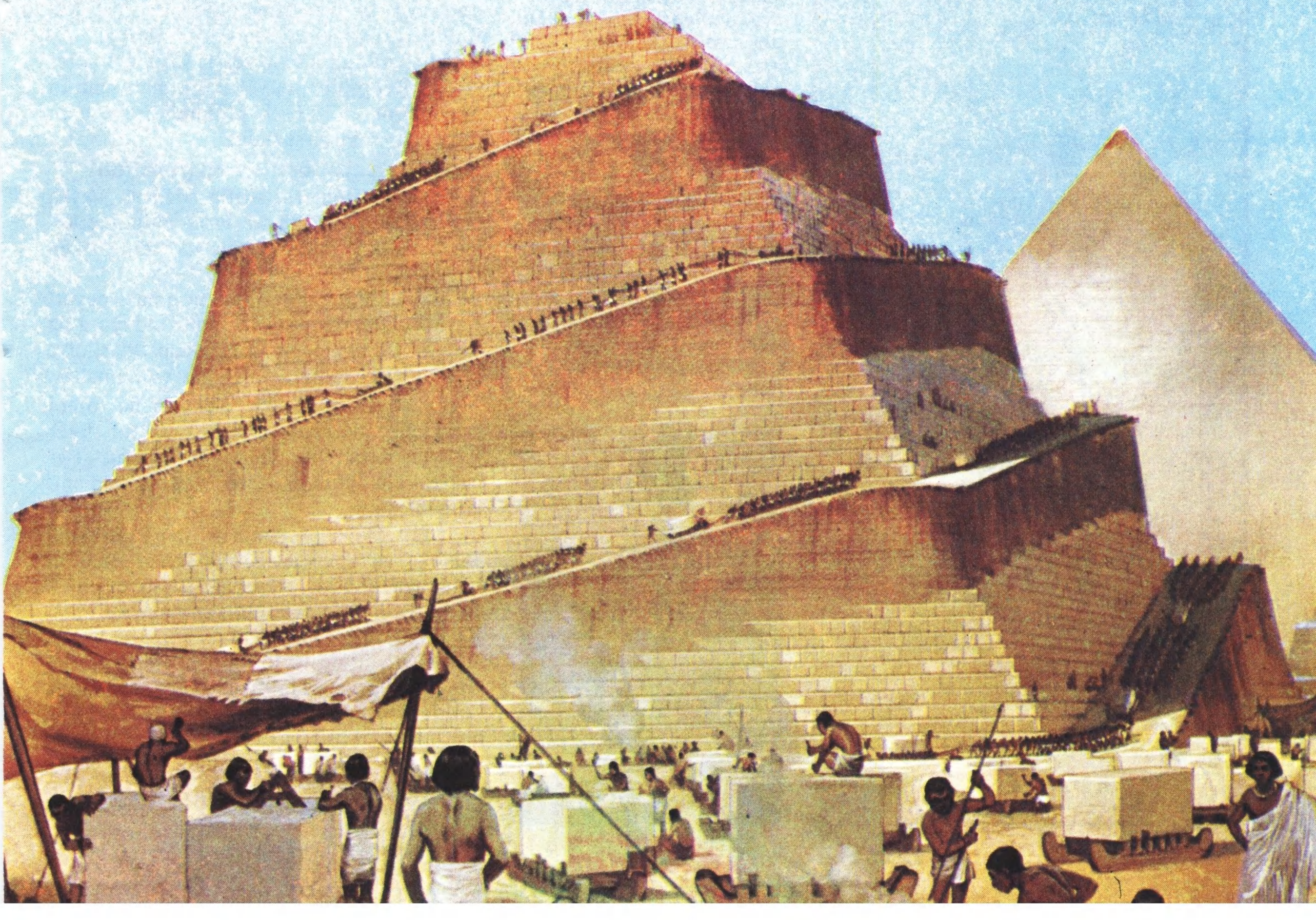

bulan bu dev yapıyı hayranlıkla seyrederlerdi. Bu piramit, ölmüş firavunların anısına dikilmişti. Mısır mimarisinin ilk taş yapı denemesidir. Daha önceki mezarlar hep kerpiçten yapılırdı.

Yıldızlara uzanan merdiven mi?

Basamaklı Piramit'in yapımı, toprağın 30 m kazılması ile başladı. Buraya taştan tek katlı bir mezar odası yerleştirildi.

Başlangıçta toprağın üzerinde sadece bir kat vardı. Sonradan bu katın üzerine basamaklı 3 kat eklediler. Toplam 4 kat oldu.

Ardından 2 kat daha eklenince, 6 katlı ünlü Basamaklı Piramit ortaya çıktı. Bu piramidin neden basamaklı olarak yapıldığı tam olarak bilinmiyor. Kimilerine göre bu basamaklar kayaların taşınmasının gerektirdiği bir zorunluluktan doğdu. Yani o zamanki yapı tekniği ile ilgiliydi.

Kimileri ise, basamakların ölü firavunları yıldızlara ulaştıracak merdiveni simgelediğini söylüyorlar...

Büyük piramitler geliyor

M.Ö. 2500-2400 arasında 4. sülale iş başındaydı. Bu sülaleden **Firavun Sinofru,** Sakkara'nın güneyindeki Dashur bölgesine iki piramit yaptırdı.

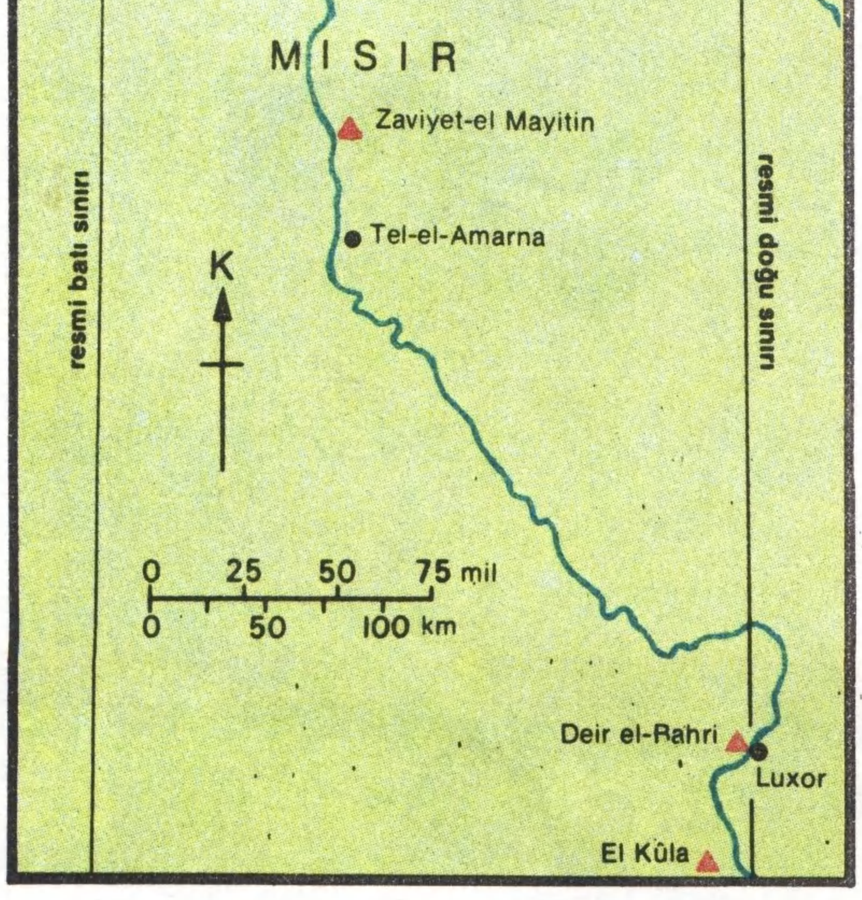

Yaklaşık olarak M.Ö. 2650' de, Sakkara'da Firavun Diyozer'in mezarının üzerine inşa edilen ilk gerçek piramit. İlk yüksekliği 60 m'den fazla idi (üstte).

Nil boyunca çeşitli mevkilerde, 40 kadar önemli piramide rastlanır. Ancak, Büyük Piramit'in yerleştirildiği yer özellikle dikkate değer. Eski Mısır'ın doğu ve batı sınırları arasında tam ortada bulunur ve merkezi piramit olarak çizilmiş bir çeyrek daire, Nil deltasının tamamını kapsar (solda).

"Bir piramidin yanında durun, gözlerinizi tepeye doğru kaldırın... Dünyanın yarısı taştır, diğer yarısı ise gök." Büyük Piramit'in bu görünümü, açık olarak, taşların nasıl bir araya getirildiklerini gösterir (altta).

Ardından Gize'deki üç ünlü piramit inşa edildi, **Keops**'un büyük piramidi, onunla hemen hemen aynı boydaki **Kefren** ve en küçükleri **Mikerinos.**

Büyük Piramit, boyutları, içindeki odalarıyla eşsiz bir yapıdır. Yeraltından, geçitlerle diğer iki piramide bağlıdır.

Büyük piramit, aynı zamanda piramit yapımının doruk noktasıdır. İlk yapıldığında 146 metreydi. Tabanı kare biçimindedir. Bu karenin bir kenarının uzunluğu yaklaşık 231 metredir.

Bugünkü uzunluğu 137 metredir. Tepesindeki taşların bir kısmı alınarak ortaçağda Kahire'de bazı yapılarda kullanılmıştır.

Büyük Piramit, tam adıyla söylemek gerekirse, Keops'un Büyük Piramidi bütün zamanların en yüksek piramididir ve aynı zamanda en kusursuzudur.

Firavun Keops törensiz mi gömüldü?

Mısır'da piramitlerin sırrını çözmek isteyen herkes, Keops'un Büyük Piramidi'ni inceler. Sanki bu dev anıtta insanları kendine çeken bir güç vardır.

Büyük Piramit'in yapılma amacı neydi? İlk anda bu yapının bir mezar olduğu akla geliyor. Gerçekten de, şimdi Kral Odası diye adlandırılan bölümde bir lahit bulunmakta.

Fakat bu odada bir ölü gömme töreni yapıldığına dair hiçbir belirti yoktur. Eğer Firavun Keops burada yatıyorsa, onu geleneksel ölü gömme töreni yapmadan mı gömdüler?..

Kral Odası'na gitmek için görkemli Büyük Galeri'den geçmek gerekiyor. Buranın uzunluğu 47,5 m, yüksekliği 8,5 m, eni ise 2 m'dir. Belki de Keops ölünce rahipler burada bir tören düzenlemişlerdir.

Fakat yine de bir sorun çözülemeden kalıyor. Büyük Galeri'nin başladığı yere ulaşan koridor çok alçaktır. Buradan geçmek isteyen biri, ancak iki büklüm olursa, bu işi başarmaktadır. Koskoca firavunun gömüldüğü odaya neden böyle dar bir koridordon gidiliyor olsun?..

Dünyanın yuvarlak olduğunu biliyorlar mıydı?

Üç büyük piramit neden başka yere değil de Gize'ye yapılmıştı? Bu bölgenin özelliği mi vardı?

Bugün, eski Mısırlıların coğrafya ve evrenle ilgili bilgilerinin çok fazla olduğu biliniyor. Piramitlerin yapıldığı yerlerden yola çıkarak, onların, o zamanlar Dünya'nın yuvarlak olduğunu bildikleri ileri sürülüyor.

Aynı zamanda enlem ve boylamların derecelerini hesapladıkları, dolayısıyla Dünya'nın çevresini ölçtükleri kabul ediliyor.

Sadece piramitler değil, hemen tüm tapınaklar ve yeni kurulan kentlerin yerleri bu bilgilere göre tayin edilmiş olabilir mi? Yapılan hesaplar bunu doğrulamaktadır...

Altın ölçüyü nereden öğrendiler?

Büyük Piramit incelendikçe ortaya çok çarpıcı özellikler çıkmaya devam ediyor.

Yapılan hesaplara göre bu piramidin yüksekliği ile tabanı arasındaki oranı olan 'pi' sayısını veriyor. Bir dairenin çevresinin, o dairenin çapına oranı olan pi sayısını bilmek, ancak ileri derecede bir matematik ve geometri bilmek ile mümkündü

Bundan başka yine Büyük Piramit üzerinde yapılan ölçümler eski Mısırlıların "Altın ölçü"yü de bildiklerini ortaya çıkardı. Altın ölçü, bir yapının, insan gözüne en uygun ve en ahenkli görünüşü olması için bulunmuş bir ölçüydü. Bunu bulan ve uygulayanların Eski Yunanlılar olduğu sanılırdı...

Devasa ölçüler

Büyük Piramit'in 2.500.000 kireçtaşı bloğuyla yapıldığı hesaplandı. Blokların boyutları 1.2x1.2x0.75 m'dir. Ağırlıkları ise 2,5 tondur. Ayrıca 15 ton ağırlığında büyük bloklar da vardır. Büyük Piramit'te 2.700.000 metre küp taş vardır. Bunların toplam ağırlığı ise 6 milyon tondur. Bu, New York'taki **Empire State** binasının ağırlığının iki katıdır.

Büyük Piramit, en doğru olarak 1925 yılında **James Humphrey Cole** tarafından ölçüldü. Cole, bazı blokların eksik olmasına rağmen köşelerin gerçek yerlerini saptadı. Kenarların ölçümünde 3,8 cm'lik bir hata payı olduğunu açıkladı.

Büyük Piramit'in kenarlarının ölçüleri şöyledir: Kuzey 230, 253 m, güney 230, 454 m, doğu 230, 391 m, batı 230, 357 m. Bu ölçümlere göre en uzun ve en kısa kenar arasında yalnızca 20.1 cm'lik bir fark vardır.

Cole, piramidin özgün yüksekliğini hesaplama girişiminde bulunmadı. Kenarların $50^{0}51$ eğimli olduğunu kabul etti. Bu da 146, 65 m yüseklik demektir. Bu konuda daha önce Arkeolog **Sir Flinders Petrie** bir araştırma yapmıştı. Petrie 1883'te yayınladığı araştırmalarında piramidin yüksekliğinin yapıldığı sırada 146,70 m olduğunu belirtmiştir.

10.000 kişi çalıştı

Yapılan değerlendirmeler, Büyük Piramit'in 20 ile 30 yıl arası bir sürede yapıldığını göstermektedir. Çalışan insanların sayısının ise 4000 ile 10000 arasında olduğu düşünülmektedir. Bu insanlar sürekli bir şekilde çalışmışlardır. Ayrıca taş ocaklarında da yüzlerce insan çalışmaktaydı.

Yaz sonunda 3-4 ay boyunca Nil nehri taşardı. Bu dönemde 100.000'den fazla insan, bir yıl sonraki taş ihtiyacını, yapım alanına taşırdı. Bunun yanı sıra, hazırlanmış olan bloklar inşaat bölgesine çıkarılırdı. Piramidin ortadaki ana yapısı için yakında bulunan taş ocaklarından daha düşük kalitede taş getirildi.

Sfenks, işte böyle bir taş ocağından alınan ve daha sert olan bir kayadan yapılmıştır. Piramidin içindeki odaların iç yüzeylerinin kaplanmasında kullanılan granit ise Yukarı Nil Vadisi'nden getirilirdi. Yüzeyde kullanı-

1864'te, İskoçya Kraliyet Astronomu ve Edinburg Üniversitesi Uygulamalı Astronomi Profesörü Charles Piazzi Smyth tarafından hazırlanan Büyük Piramit'in bir kesiti. Smyth, giriş geçidinin, M.Ö. 2170 yılında Alfa Draconis yıldızının bulunduğu yer ile aynı hizada olduğuna inanıyordu (altta solda).

Gize'deki piramitler. Ortadaki Büyük Piramit (altta sağda).

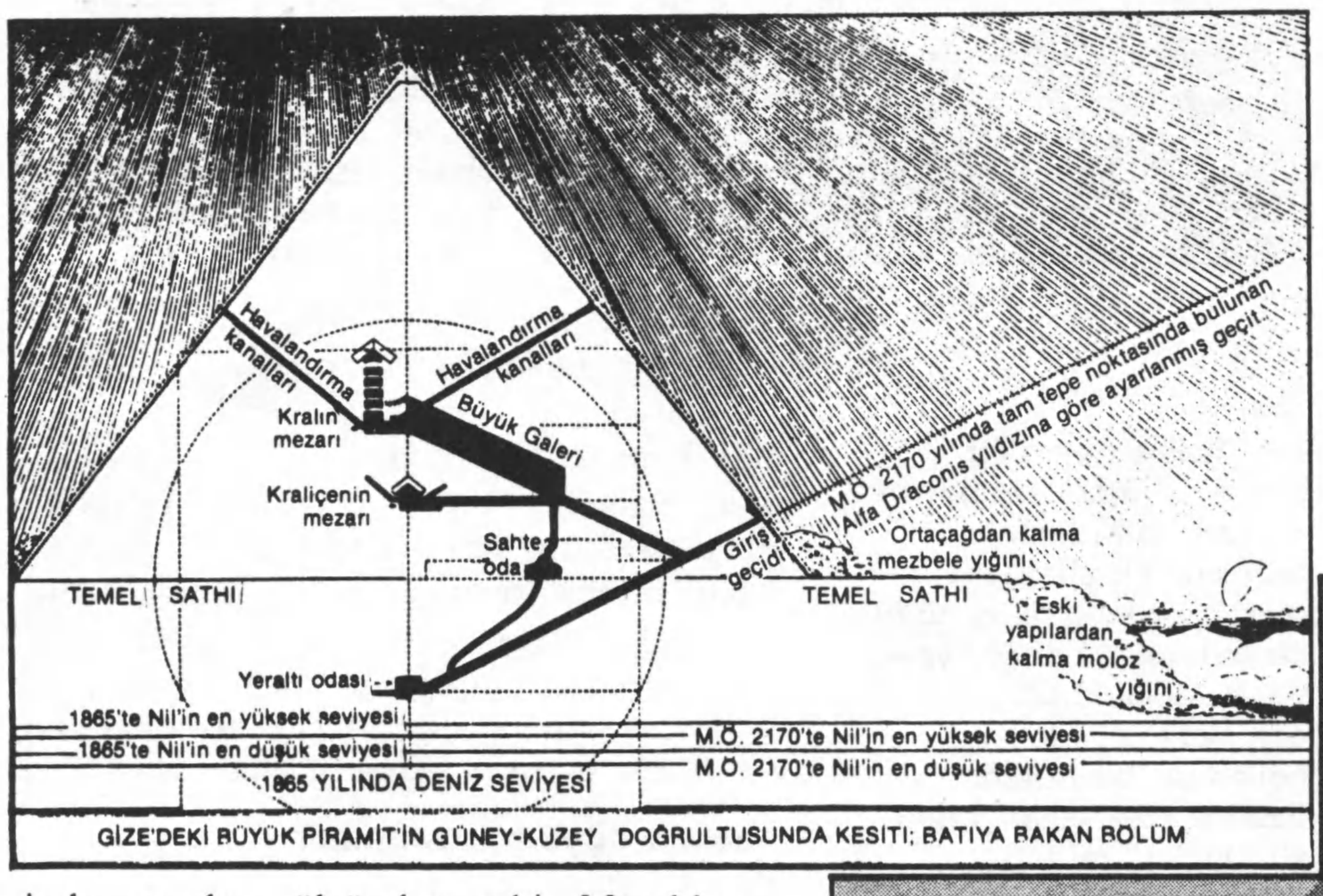

GİZE'DEKİ BÜYÜK PİRAMİT'İN GÜNEY-KUZEY DOĞRULTUSUNDA KESİTİ; BATIYA BAKAN BÖLÜM

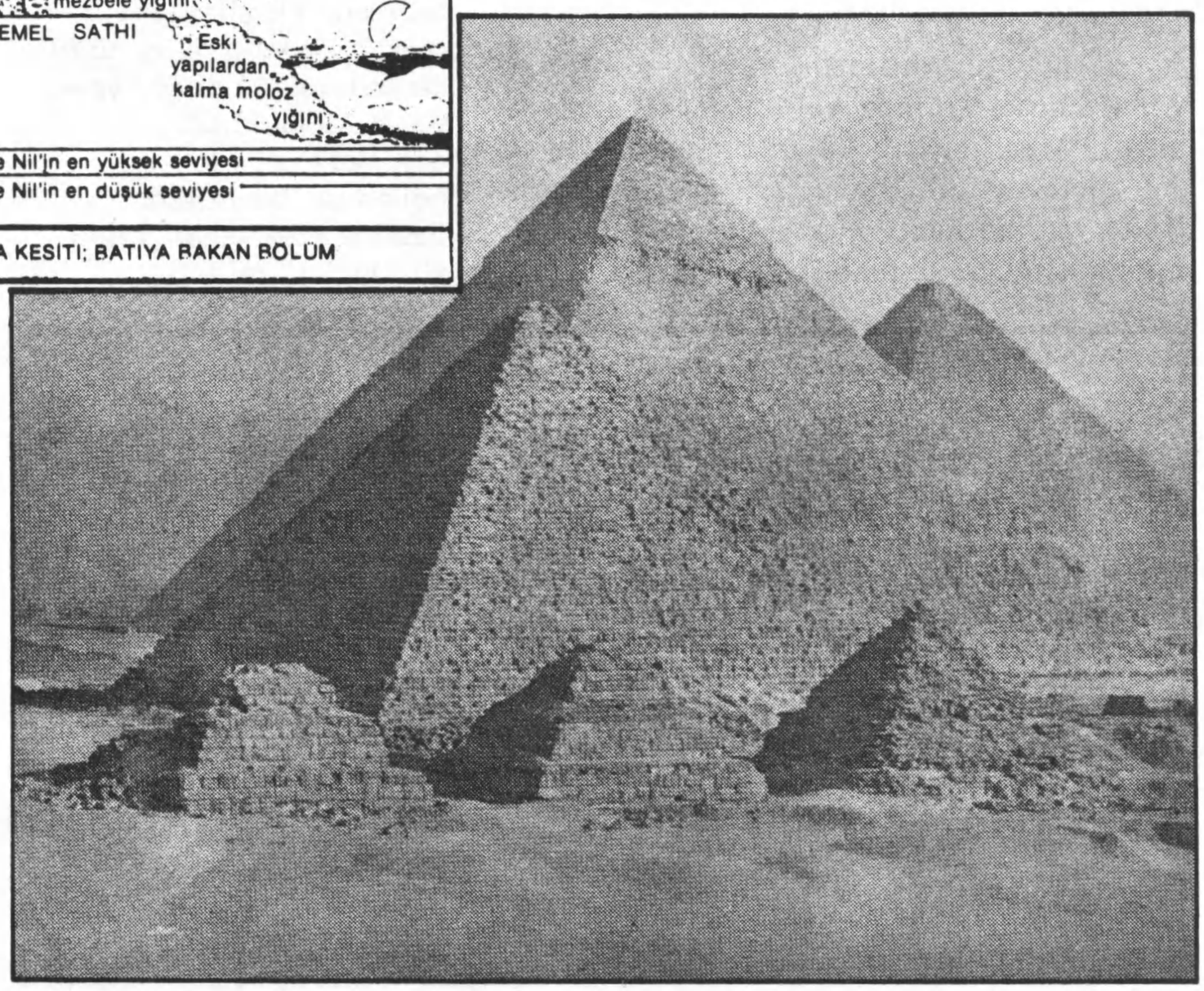

lan daha kaliteli kireçtaşı ise Kahire'nin doğusunda nehir boyunca uzanan Mokattam tepelerindeki Tura taş ocaklarından sağlanmaktaydı.

Taşlar nasıl taşındı?

Yıllar geçip mühendisler Mısır bilimine ilgi duyunca, Mısırların kullanmış olabilecekleri yapım teknikleri üzerinde düşünmeye başladılar. Bunlardan bir tanesi piramidin belli düzeylerine vinç yerleştirmiş olabileceklerini ileri sürdü. Bu vincin aşağıda dev bir bocurgata ulaşan ve çeşitli makaralardan geçen çok uzun ipleri olmalıydı. (Oysa uzmanlar, Mısırlıların makarayı bilmediklerini belirtmektedirler.)

August Choisy adında bir Fransız mimar, Mısırlıların, bu blokları kaldırmak için çift kaldıraç kullanmış olabileceklerini söylemektedir. Böylece blokları düz olarak belli bir düzeye kadar yükseltip daha sonra eğimli bir biçimde daha yukarı düzeylere kaydırmış olabilirler.

Daha başkaları ise 2 metre yükseklikte bir sütunun desteklediği sağlam bir çubuktan oluşan denge kolu tekniği üzerinde durmuşlardır. Bir taş blok, demir bir çubuğun kısa kalan yanı ile askıya alınmaktaydı. Bu çubuk bir metre uzunluğunda olabilirdi. Diğer ucuna karşıt ağırlık yapacak taşlar asılmaktaydı. Çubuğun uzun yanı 4,5 metre kadar olabilirdi. Daha sonra da işçiler bloğu havaya kaldırıp kızak veya herhangi bir başka desteğin üzerine bırakabilirlerdi.

Rampalar

Çoğu kişi Mısırlıların bu taş blokları kerpiçten yapılmış rampalar üzerinden yukarı çektiklerini ileri sürmüştür. Mezarlardan birinde bunu gösteren bir resim bulundu. Resimde tapınakta kullanılacak bir sütunun rampadan taşınması görülmektedir.

Ayrıca piramitlerin yapılmış olduğu yörede birkaç rampa kalıntısına da rastlanmıştır. Mısırlılardan kalan bir papirüste ise 366 metre uzunluğunda, 27,5 metre genişliğinde ve 30,5 metre yüksekliğe ulaşacak bir rampa için gerekli olan tuğla sayısının hesaplamaları bulunmaktadır.

Sakkara'da Firavun Diyozer'in harap olmuş piramidi (üstte).

Aswan'daki taş ocağında bırakıldığı şekilde, bitmemiş bir dikilitaş. Taşçıların, bunu tek bir ağır taş parçası olarak taşıyabileceklerinden emin oldukları açıktır. Ama nasıl? (solda).

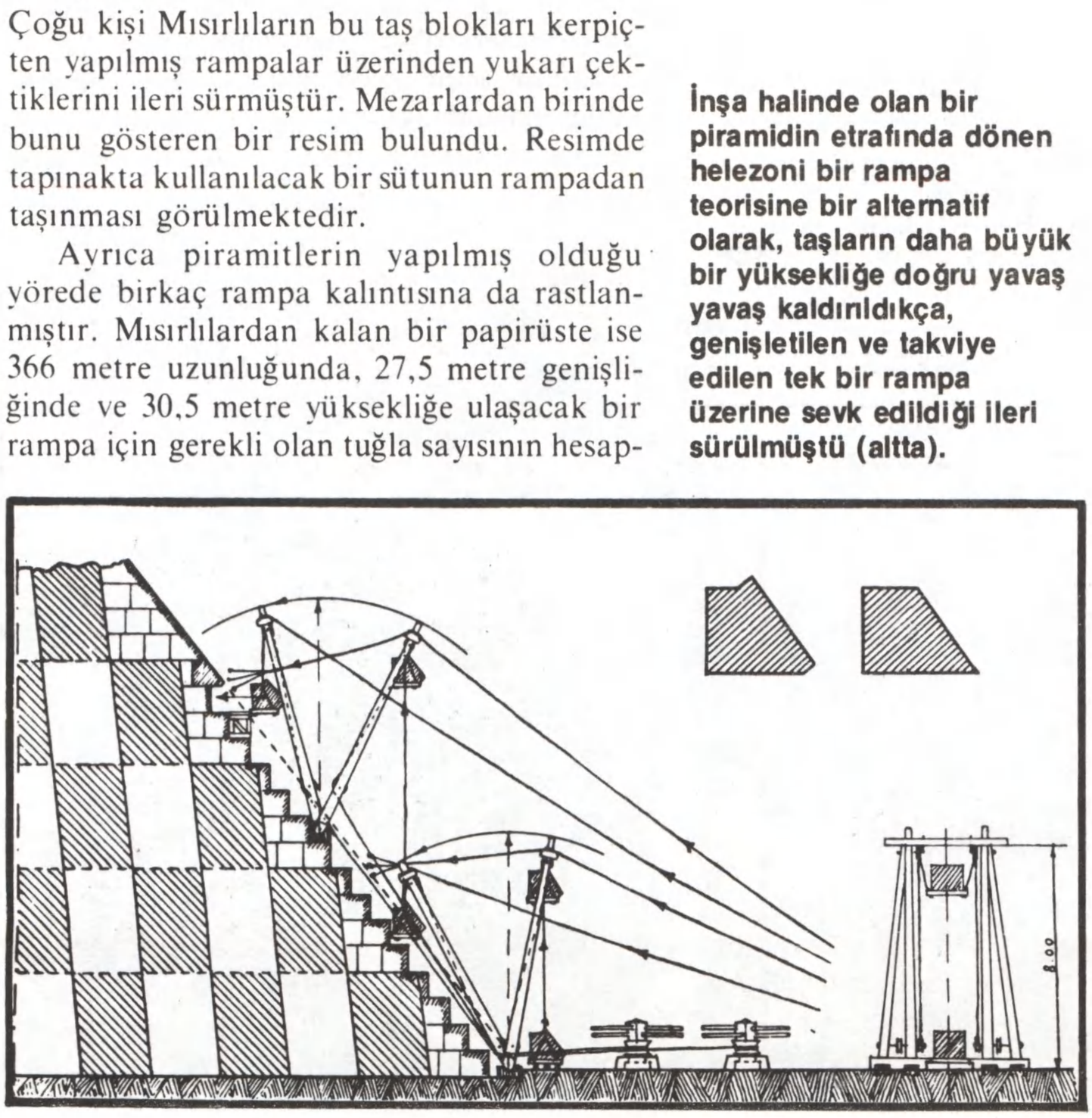

İnşa halinde olan bir piramidin etrafında dönen helezoni bir rampa teorisine bir alternatif olarak, taşların daha büyük bir yüksekliğe doğru yavaş yavaş kaldırıldıkça, genişletilen ve takviye edilen tek bir rampa üzerine sevk edildiği ileri sürülmüştü (altta).

Fakat boyutlardaki rampa ile Büyük Piramit'in inşa edilmesi mümkün değildir. Bazı kimseler Mısırlıların bu rampaların yanı sıra onlara yardımcı olacak küçük rampalar da yaptıklarını ileri sürmektedirler. Bu daha küçük rampaların da piramidin tüm çevresine yapılmış olduğu varsayımı belirtilmektedir. Oysa, bu tür rampaların çok büyük bir taş bloğun taşınması için güvenli olmadığı ileri sürülerek, bu fikre karşı çıkılmaktadır.

Taşlara büyü mü yaptılar?

Taş blokların nasıl taşındığı ile ilgili en çarpıcı iddia Arap tarihçilerden geldi. Onlar, eski Mısırlıların blokların üzerine büyülü tılsımlar koyduklarını ve bunların sayesinde hareket ettirdiklerini kabul ediyorlardı...

Piramitlerin üzerine daha çok şey söylenebilir. Ama, işin içinden kolay çıkılacağa benzemiyor...

Şu dünyanın hali ne kadar garip. İnsanoğlu 20. yüzyılda 150 katlı gökdelenler, kıtaları ikiye bölen barajlar, kanallar, 7 katlı metrolar ve nehirlerin akışını değiştiren barajlar inşa etti. Fakat piramitlerin nasıl yapıldığını hâlâ çözemiyor...

Mısır Piramitleri hastalıkları iyileştiriyor mu? Sayfa 172'de.

Nazca usulü uçuş

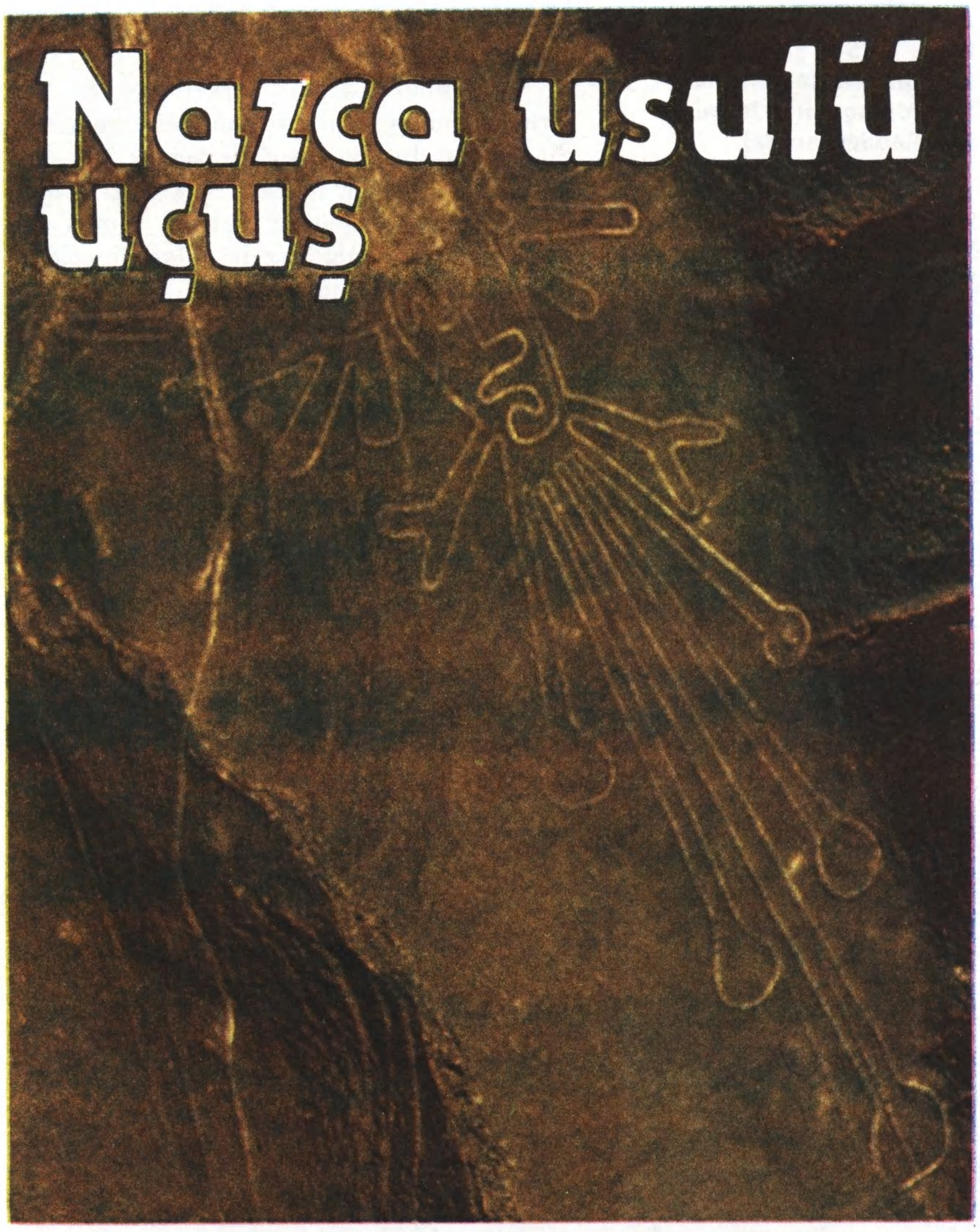

Peru'nun Nazca düzlüğü ortaya çıkarıldığından beri uçuculuk tarihi altüst oluyor. Çünkü ustalıkla çizilmiş çizgilerin, şekillerin ve resimlerin, sadece havadan fark edilmesinin esrarı çözülemiyor. İşin içinde uçakla, balonla ya da uzay araçlarıyla ilgili bir olay var deniyor...

ALMAN KADIN Arkeolog **Maria Reiche,** Nazca çölünde yıllar süren incelemesinin sonuna gelmişti. Esrarengiz çizgileri ölçüp biçiyordu. Tam o sıralarda İsviçreli araştırmacı **Erich von Däniken** ünlü kitabını yazıyordu. Kitabın adı **Tanrıların Arabaları**'ydı. Yayınlanır yayınlanmaz, Türkiye de dahil olmak üzere, bütün dünya ülkelerinde en çok satan kitapların başına geçti. İşte Nazca düzlüğünü dünyaya tanıtan bu kitap oldu.

Gökyüzünden bakılmak üzere...

Nazca'daki çizgileri görmeye gelen tüm araştırmacılar gibi, Erich von Däniken da bunların boyutları karşısında şaşkınlığa düştü. Çizgiler, çölde yüzlerce kilometre karelik bir alana yayılmışlardı.

Bir havaalanı mı?..

Von Däniken Nazca çölünün bir havaalanına benzediği düşüncesini ortaya attı. Tanrıların Arabaları'nın yayınlanmasından ve milyonlarca satmasından sonra, yazar bu görüşünü BBC Televizyonu'nun "Horizon" programında da açıkladı. O, eski Nazcalıların başka bir gezegenden gelen aracının inişine tanık oldukları görüşündeydi...

Bu ayrıntılı çizgileri yüzeye kazımışlardı. Çünkü onların tekrar gelmelerini beklemekteydiler. *"Buraya inebilirsiniz, her şey hazır"* demek istemişlerdi...

Balonla ilk uçan Nazcalılar mı?

Nazca'nın gizemini çözebilmek için uğraşanların sayısı hayli kabarıktır. Değişik meslekllerden birçok kişi bu işe karıştı. Bunlardan biri de Air Florida'nın kurucusu olan Amerikalı işadamı **Jim Woodman**'dır. Woodman'ın Nazca'da yaptığı araştırmalar büyük ilgi gördü. Turizmi canlandırdığı gerekçesiyle Latin Amerika ülkelerinin birçoğu tarafından ödüllendirildi. Aynı zamanda Peru Turist Şirketi ve önemli İngiliz baloncularından biri olan **Julian Nott**'un da desteğini sağladı.

Çizgilere havadan bakan diğerleri gibi, Woodman da bu çizgilerin ancak havadan bakıldığında tam olarak anlaşılabilmesi gerçeği karşısında büyülendi. Eski Nazcalıların, içi sıcak havayla doldurulan ilkel balonlarla uçmuş olabileceklerini kanıtlamaya girişti. Bu konuda Julian Nott ve merkezi Miami'de olan, Uluslararası Kâşifler Birliği'nden bir grup kendisiyle işbirliği yaptı. Woodman, Nazcalıların ancak bu şekilde o çizgileri tasarlayabileceklerini ve değerlendirebileceklerini düşünüyordu.

Nazca mezarlarından alınan kumaşlar

Arkeologlar Woodman'a karşı çıktılar. *"Eski Nazcalılar balon malon yapmış olamazlar"* dediler. Fakat Woodman ne yaptı etti ve iddiasını kanıtladı. Yalnızca yerel malzeme kullanarak, Condor I adını verdiği, içi sıcak hava ile doldurulacak bir balon yaptı. 1500 yıl önce, kumaşların balon yapımında kullanılabilecek kadar sık dokunduğunu kanıtlamak üzere Nazca mezarlarından örnekler topladı.

Gerçi mezarlarda balonda kullanıldığı kanıtlanabilecek kadar büyük bir kumaş parçası bulunmadı. Bundan dolayı da Condor I

Nazca düzlüğündeki San Jose bölgesindeki çizgilere, meraklı turistlerin araçlarının tekerlek izleri ekleniyor (üstte).

Woodman ve Nott, Nazca çömleklerindeki bir resimden etkilenerek yaptıkları balonun alt kısmını sazdan ördüler (sağda).

Jim Woodman ve Lulian Nott, 1975'te yaptıkları ilkel balonla Nazcalıların da balonla uçabildiklerini kanıtladılar (solda).

Condor I, gökyüzüne yükselirken, Nazca düzlüğünün esrarı ile ilgili bir bölüme ışık tuttu (altta).

için yeni kumaş dokundu. Olanaklar elverdiğince, yeni dokunan bu kumaşı eskisine benzetmeye çalıştılar. Sonuçta ortaya tehlikeli denecek derecede delikli bir kumaş çıktı. Fakat, tahta yakılarak oluşturulan ateşten çıkan zerrecikler delikleri kapadığından kumaş kusursuz bir şekilde iş gördü.

Ateşi nereden bulmuşlardı?

Nazcalıların balonu şişirmek ve havalandırmak için ateşe ihtiyaçları vardı. Woodman, Nazca düzlüğündeki bazı çizgilerin uçlarında yığılmış taşlar buldu. Aynı zamanda, açık alanlarda aşırı ısıyla karşı karşıya kaldığını iddia ettiği taş yığınları vardı. Bu yığınların ortalarında derin olmayan çukurlar bulunmaktaydı. Woodman'ın ekibine göre bunlar, içlerinde ateş yakılan çukurlardı...

Balon gökyüzünde

1975 yılının kasım ayında balon, kamıştan yapılmış bir gondola ata biner gibi binmiş olan Woodman ve Nott'u gökyüzüne havalandırdı. Woodman bulduğu kırık çömlek parçalarındaki desenlerden esinlenerek gondolu tasarlamıştı.

Böylece eski Nazcalıların da uçma imkânına sahip oldukları kanıtlanmış oldu. Tabii, eğer gerçekten bu işi akıl ettilerse.

Havacılık tarihi altüst mü oluyor?

Eski Nazcalıların uçuşu ile ilgili Woodman'ın teorisinin doğru olduğu kabul edilirse, çıkacak sonuçlar çok önemlidir, çünkü bu teori yalnızca Nazca'yı değil, havacılık tarihini de ilgilendiriyor. Bu şekilde bile insanoğlunun bilinen ilk uçuşuna meydan okunmaktadır. Woodman, aynı zamanda 1709 yılında **Lourenco de Gusmao** adlı bir Cizvitin içi sıcak havayla doldurulmuş bir balonla uçtuğunu kanıtlayan belgeler bulunduğunu belirtmektedir. Bu tarih, 4 Haziran 1783 günü, Fransa'da **Mongolfier** kardeşlerin uçuşundan üç çeyrek yüzyıl öncedir.

Woodman'ın deneysel arkeolojisi Nazcalıların uçabildiği varsayımını desteklemektedir. Fakat bu düşünce üniversite hocaları tarafından şiddetle reddedilmektedir. Yerden bakıldığında, çizgilerin hemen hemen hiç görülmediği ve anlamsız oldukları gerçeği de ortadadır... Öyle anlaşılıyor ki, işin içinden çıkmak kolay değil.

Niçin ve nasıl uçtular?

Condor I havalandı ve uçtu. Evet, bu uçuş Nazcalıların da uçabileceklerini kanıtladı.

Fakat gerçekten uçup uçmadıkları hâlâ bilinmiyor. Nazca düzlüğündeki şekil ve resimleri niye çizdikleri de...
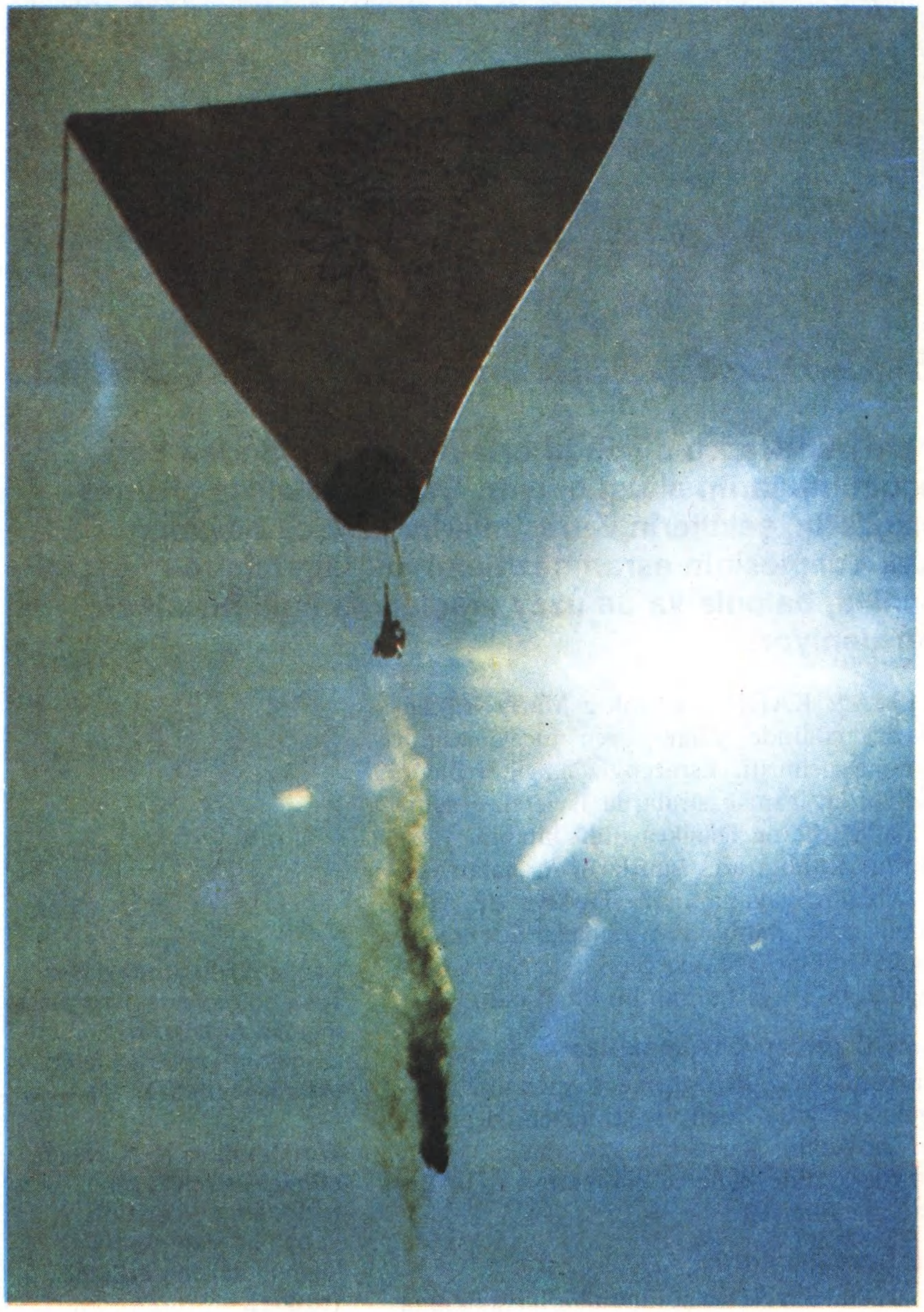
Peru'da maymun yoktur. Öyle ise Nazca düzlüğündeki maymun şekli neden çizildi? Sayfa 162'de.